

Pável István

**SZEX, SZERELEM
ÉS EGYÉB
CSACSKASÁGOK**

Pável István

Szex, szerelem és egyéb csacsкасágok

Pável István

Szex, szerelem és egyéb csacskaságok

Új bevezetés

Ez a kiadás, a korábbiakhoz képest, több új verset tartalmaz. A bővítés részben az INTER-MÉDIÁS VERSKÖNYV SZEX, SZERELEM ÉS EGYÉB CSACSKASÁGOK néven 2010 decemberében megjelent kötet új verseiből, részben még újabbakból áll.

Mivel verseimet fokozatosan csiszolgom, javítgatom fontosnak tartom, hogy egyértelműen kijelentsem: **Ez a kötet szinte az összes jelenleg is vállalható versemet a legjobb változatában tartalmazza!**

Jó olvasást kívánok: Pável István

Bevezetés

Ez az összeállítás több évtized alatt megírt, több kötetben megjelent verseimből összeállított válogatás. Azért vált szükségessé, mert az idő haladtával a verseim elszakadtak azoktól a személyektől, akikhez íródtak, és azon eseményektől, amelyekről szólnak, így fontosságuk már nem befolyásolja a legjobbra sikeredett versek kiválasztását. Be kellett látnom, az általam gyakran alkalmazott sortörési gyakorlat csak ritkán szolgálta a versek érthetőségét sőt, a rímek szerinti tördelés elősegítette a felesleges szavak megbúvását a többi közt.

A fentiek miatt gondolom úgy, ebben a kötetben szerepelnek a legjobb verseim, amelyeket jelenleg is vállalhatok. A korábban itt-ott másképpen megjelent verseimet sem szégyellem, mert a múltunkat vállalni, míg a hibákból - úgy a sajátunkból, mint a máséból - tanulni kell.

TARTALOM

I. SZEX, SZERELEM ÉS EGYÉB CSACSKASÁGOK

1.	Szeretkezés	8. oldal
2.	Enyém voltál, enyém leszel	8. oldal
3.	Szeretlek	8. oldal
4.	Búcsúlevél	9. oldal
5.	Eszembe jutsz	9. oldal
6.	Még most is	9. oldal
7.	Két véglény	9. oldal
8.	Talán nem késő	9. oldal
9.	Szépségem	10. oldal
10.	Erotikus álom	10. oldal
11.	Lépés előre	11. oldal
12.	Korkülönbség I.	11. oldal
13.	Korkülönbség II.	12. oldal
14.	Korkülönbség	12. oldal
15.	Néhány év	12. oldal
16.	Kérés	13. oldal
17.	Ne mondd drága	13. oldal
18.	Doktor néni	13. oldal
19.	Már két hete	13. oldal
20.	Add a kezed	14. oldal
21.	Végső helyem	14. oldal
22.	Ó hogy jár	14. oldal
23.	Csap	15. oldal
24.	Reményem	15. oldal
25.	Sorsunk	15. oldal
26.	Miért	15. oldal
27.	Andika akarom azt	15. oldal
28.	Klára szűk ruhája	16. oldal
29.	Csókok ölelések	16. oldal
30.	Pici cicik	16. oldal
31.	Napból jött eső	16. oldal
32.	Combod	17. oldal
33.	Még időben	17. oldal
34.	Álmom	17. oldal
35.	Ne legyek emléked	17. oldal
36.	Valikáról	18. oldal
37.	Ha férfiként	18. oldal
38.	Tündéhez	18. oldal
39.	Ha nevetsz	19. oldal
40.	Mirigyek	19. oldal
41.	Hol a csend	19. oldal
42.	Nem leszek tovább	19. oldal
43.	Nyugodtság	20. oldal
44.	A magány	20. oldal
45.	Halványzöld szemek	20. oldal

46.	Anita tanít a...	20. oldal
47.	Szülinapodra	20. oldal
48.	Már nem fáj	21. oldal
49.	Szeress	21. oldal
50.	Tudtam	21. oldal
51.	Kígyó	22. oldal
52.	Menü	22. oldal
53.	Kinek használ	22. oldal
54.	A szerelemről	23. oldal
55.	Csak szólj rám	23. oldal
56.	Egy tucat két soros	23. oldal

II. ERRE-ARRA TÉVELYEGVE

57.	Csak alkalmi munka	25. oldal
58.	És mégis	25. oldal
59.	Kit lekaszált	25. oldal
60.	Robban a bomba	26. oldal
61.	Piramis	26. oldal
62.	Vajon mért	26. oldal
63.	Maszekvilág	27. oldal
64.	Az anakonda	27. oldal
65.	Éjjel	27. oldal
66.	Menyét	28. oldal
67.	Halódó gyertyafény	28. oldal
68.	Kiadom magam	28. oldal
69.	Kívánság	28. oldal
70.	Igen	29. oldal
71.	Dózsáról jut eszembe	29. oldal
72.	Szélkerék	29. oldal
73.	Taramm taramm	30. oldal
74.	Méltatlan	30. oldal
75.	Ha az élet	31. oldal
76.	Küldetés	31. oldal
77.	Tétova ötösfogat	31. oldal
78.	Korunk pestise	31. oldal
79.	Öregszem	32. oldal
80.	Kiszámláló az életből	32. oldal
81.	Álmodom, hogy álmodok	32. oldal
82.	Nyílt levél	33. oldal
83.	Reggel	33. oldal
84.	Nem tudom	34. oldal
85.	A mák	34. oldal
86.	Csak egy	34. oldal
87.	Kandúr	35. oldal
88.	Katonanadrág	35. oldal
89.	Ember vagyok	35. oldal
80.	Hány százezer	37. oldal
91.	Érzelem	37. oldal
92.	Számtan	37. oldal
93.	Fénycsóva	38. oldal

94.	Sitt	38. oldal
95.	Talicska	38. oldal
96.	Lakásprogram	38. oldal
97.	Lencse	39. oldal
98.	Lottó	39. oldal
99.	Csóró csók	40. oldal
100.	Második tucat kétsoros	41. oldal

III. AZ ELŐDÖK NYOMÁBAN

101.	Disztichon	42. oldal
102.	Az utókorhoz	42. oldal
103.	Bűnbánat	42. oldal
104.	Születés	43. oldal
105.	Végzetes szerelem	43. oldal
106.	Ő(s)z	43. oldal
107.	Kísértés	44. oldal
108.	Elveszett szüzesség	45. oldal
109.	Nyári magány	45. oldal
110.	Változás	46. oldal
111.	Új év	46. oldal
112.	Ébredés	46. oldal
113.	Kései szerelem	46. oldal
114.	Őrült verseny avagy Még mindig savanyú a szőlő	47. oldal
115.	Emlék	47. oldal

IV. ERRE-ARRA TÉVELYEGVE II.

116.	Minden soromban	48. oldal
117.	Habár	48. oldal
118.	Magamról	48. oldal
119.	Oda-vissza csengetnek	49. oldal
120.	Szavak	50. oldal
121.	A boncnok éneke	50. oldal
122.	Ez a világ	50. oldal
123.	Munka nélkül	50. oldal
124.	J.A. után – szabadon?	52. oldal
125.	Attól	52. oldal
126.	Aszfalt	52. oldal
127.	Ostobaság	53. oldal
128.	Múlt idő	53. oldal
129.	Forgószél	53. oldal
130.	Tagadom	53. oldal
131.	Szellentés	54. oldal
132.	Mint minden	54. oldal
133.	A nagy(-)világ és én	55. oldal
134.	Elmúlás	55. oldal
135.	Szürkeség	55. oldal
136.	Hold	56. oldal
137.	Jó sorsomon elmerengve	57. oldal

138.	Már meg sem áll	57. oldal
139.	Nagymenő tervező	57. oldal
140.	Nyomor	58. oldal
141.	Ne legyél költő	58. oldal
142.	Szebb jövőt keresve	58. oldal
143.	Elkeseredés	58. oldal
144.	Száraz ág	59. oldal
145.	Izgatás	59. oldal
146.	Tévedésem	60. oldal
147.	Más	60. oldal
148.	Elteltem önmagammal	61. oldal
149.	Korosztályom	61. oldal
150.	Köszönet E. A-nak	61. oldal
151.	Kiábrándulás	61. oldal
152.	Kemény legény	62. oldal
153.	Majdnem	62. oldal
154.	Biatorbágy	62. oldal
155.	Egy csésze kávé	62. oldal
156.	Támad a h(alálos) h(ármas)	63. oldal
157.	Nézem jobbról	64. oldal
158.	Bukás után	64. oldal
159.	Itt a kórteremben	64. oldal
160.	Legszebb versem	64. oldal
161.	Amíg fejét	65. oldal
162.	Furcsa nap	65. oldal
163.	Egyedül	65. oldal
164.	Soha senki	66. oldal
165.	Rövid éken	66. oldal
166.	Mesét írok	66. oldal
167.	Én is magamról	66. oldal
168.	Nem kell mindent viccnek venni...	67. oldal
169.	Vágyaim	67. oldal
170.	Igaz ember	68. oldal
171.	Október huszonharmadika	68. oldal
172.	Mi ad vigaszt	69. oldal
173.	Szép volt az este	69. oldal
174.	Harangjáték	69. oldal
175.	Sírvers	70. oldal
176.	Misztérium	70. oldal
177.	Harmadik tucat kétsoros	71. oldal
178.	Egy születésnapon	71. oldal
179.	Halottak napja előtt	72. oldal

V. ALIGJÁRT UTAKON

180.	Akarnok szakajtók	75. oldal
181.	Amu-Darja	75. oldal
182.	Már rég	75. oldal
183.	Rondó	76. oldal
184.	Új hangafű ez mákvilág	76. oldal
185.	Ág(y)rólszakadt	77. oldal

186.	Szonja szomja	77. oldal
187.	Vajon	77. oldal
188.	Hagyomány	78. oldal
189.	Kiegyezés	78. oldal
190.	Tagadás	79. oldal
191.	Sertésdagadó	80. oldal
192.	Proszektúra	80. oldal
193.	Bulvárlap	80. oldal
194.	Irén	81. oldal
195.	Újszász	81. oldal
196.	Az csak hanta	82. oldal

VI. NEHÉZ AZ ÚTVERÉS

197.	Gyí, kis lovam!	83. oldal
198.	Csupa csúszás, csúztatás	83. oldal
199.	Fél térdig kopott	84. oldal
200.	Vágy	84. oldal
201.	Királyi posta	84. oldal
202.	Áthallás	85. oldal
203.	Fél Jankó	85. oldal
204.	Kantáta	86. oldal
205.	Táborszernagy	86. oldal
206.	Szép lett	86. oldal
207.	Dalárda	87. oldal
208.	Betlehem	87. oldal
209.	Haj gatunk avagy Háborult béke	88. oldal
210.	Farsang	88. oldal
211.	Hitel	89. oldal
212.	Kacat	89. oldal

I. SZEX, SZERELEM ÉS EGYÉB CSACSKASÁGOK

Szeretkezés

elmondhatom mert mint az atom
oly szilárd bennem a meggyőződés
hogya a bús hús húsba hatol
míg az egyén éne a kéjbe réved
legyőzve néhány röpké percre a magányt
nos akkor egy pár félénk lépést gyáván hátrál a halál
mert éled új élet esélye
a körülöttünk s bennünk lévő örök éjben végre

Enyém voltál, enyém leszel

nem akarok ötölni-hatolni
álszent ám szép hazugságokról
könnyedén dalolni
én mindennél jobban beléd kívánok hatolni
de nem csak a számomra oly sok kéjt ígérő ígésző öledbe
téged szorosán ölelve
de le még mélyebbre
nem kis részben de egészben
be egészen illatos bőröd alá hogy ott éljek benned
végleg elérve hogy ezután már soha soha el ne veszítselek
te szép egyetlenem

Szeretlek

I.

Ha fele annyira szeretnél, mint én,
ketten íránk életünkkel
a föld legszebb, legőszintébb
szerelmes regényét.

II.

Nem a vonzó, forró kéj keresése
hajtott nyitott öled közelébe.
Orrom a sötét szőrpamacs közepébe fúrva,
nyelvem az élet kapuján könnyedén túljutva,
nedves barlangodban ficáncol újra.
De jó, így franciásan összebújva!
Megduzzadva is kisajkad
ízlelőszervem féltve marasztalja.
Nem is fontos, hogy azonnal elsuttogjam,
mennyire szeretlek.

III.

Furcsán ég szívemben a felismerés,
sokkal fontosabb számomra hogy mi lesz veled,
mint az, hogy megromlott életemért
cserébe, mit adsz nekem.

Búcsúlevél

Konok kínok közt haldokló remény,
remegő kezemben ázott búcsúlevél.
Szememből ömlő ösztönös könnyözön,
lapjait lelkesen öntözöd.
Maglehet, mint macska zsákmányolt egerével,
játszik velem a képzelet.
Arcod látom, melyet pír tüze éget,
zavartan a földet nézed, átkos döntésed magyarázod éppen.
Jeges kezével hirtelen kócos hajamhoz ér a feltámadó északi szél,
és legott, mint fagyott gyümölcs hull lábaim elé
a komor kétségbeesés.
Lám, új társam, mily hamar rád találtam!

Eszembe jutsz

Hűvös az éj, feléled a szél,
meglibben a gyűrött függöny nyitott ablakom előtt.
Kisszobámat betölti a friss levegő,
amely védőn körbeölel,
míg vérekes kezével nyúl felém a múlt,
újra eszembe jutsz!

Még most is

Ha tar koponyám mohával benőtt üregébe
ordítva benéz a szél,
majd ő is megül, elcsendesül,
mint a gondolat, mi mindvégig ott maradt:
lehet, hogy rég szemétre vetett a végzet,
de még most is szeretem szép Emesémet!

Két véglény

Ha lennénk véglény,
mint két apró féreg,
én akkor is keresnélek,
hogy melletted éljek.

Talán nem késő

mikor nem is édes nyelved mélyen a számba dugtad
gonosz alkoholgözzel telített fejemet többször hátrahúztam

akkor még nem tudtam
hogyszer majd szeretni foglak
úgy ahogy soha senkit eddig még
most egyedül ülök ágyamon
hull a könnyem hagyom
mind fénylő gyöngyszem neked adom
s nem kérek érte mást
csak egy vad egymásba olvadó területfoglaló csókcsatát
szent ég mennyivel több kéjt adhatnék most
mint amikor még csak te szerettél

Szépségem

Nohát, nem áltatom magam tovább!
Azért lettem mára,
ily végzetesen szakadt,
mert a szépségem belülről fakad,
és egyre csak apad,
míg maholnap már kihűlt nyoma sem marad

Erotikus álom

hosszú körmű ujjak görcsösre gyúrnak fáradt izmot
húsba érve tépnek-vésnek
utat mutatva a parttalan szenvedésnek
rajtam fehér mész az élmény már-már elemészt
nem akarom de gyilkos karok az ágyról felrángatnak

pihenni sem hagynak
pedig még maradnék
hisz lépni sincs elég erőm
de valami hátulról belém döf
nógat hogy menj
ó nem Isten a tanúm
éled a gyanúm
mégsem mész
de tejszínhab finom édes
takarja csüggedt meztelenségem
hátulról ami taszít ami lök
két csodásan duzzadó húsgömb
micsoda öröm ahogy égetik bőröm
az izzó s így jó bimbók
nincs helye rajtuk lepelnek
mik irigyen akármit elfednek
formás női kezek
a hab alatt hozzám érnek
megkeresik a férfinép lényegét
erősödő vitézségem boldogan emeli fejét az ég felé
engem elönt a szégyenérzet
míg végre csillagok fénye égeti izzó szemem
már nem is hittem hogy ilyen is lehet

Lépés előre

Már nem fáj egyáltalán,
hogyan csak barátként számít rám.
Én így is élete része leszek.
Észreveszem - mert résen leszek -, ha lehet,
és rendben előbbre lépek.
Tényleg, de szép lesz akkor az élet!

Korkülönbség I.

Szemedbe nézek,
mely mint két fénylő ékkő úgy ragyog,
elhomályosítva napot, csillagot.
Mint nehéz kéz csattan arcomon a felismerés,
Valahogy más ez a ragyogás,
mint amit egy férfi teliholdas éjszakán gyakran megkíván.
Ha jól emlékszem, nem túl régen,
tán húsz éve, ha lehet,
Korodbeli lányok szemébe ha néztem,
mást láttam, nem tiszteletet,
míg hallgatták szépen, értve a mesémet.
Azt kéne mondanom:
tévedés, én még erőm teljében vagyok!
De inkább hagyom!
Mert arra gondolok,
Megadnád talán, mit egy kissé korosodó,
Nem túl önző pasi kíván, de érzem, és értem,
tőled ezt mégsem kérhetem.
Mire annyi idős leszel,
mint én most, mi lesz velem?
Nos... A legtöbb férfi
ezt a kort már meg sem éri.
Még vonzó nő leszel,
mikor várhatóan itt hagynálak özvegyen,
ha csak addig hozzám nem vénülsz.
De nem lehetek oly szédült,
úgy nem mehet el csöppnyi eszem,
hogyan ezt kívánjam, kínáljam neked!
Az ember porszem, mégis tervez,
készít gyönyörű tervet,
hogyan legyőz majd sorsot,
de az akadály olykor oly sok, mint most.
Van úgy, hogy nincs kiút!
Hátra se nézz,
fuss előlem dőre Szilviám!

Korkülönbség II.

a korkülönbség című versem megírása óta
mint megriadt madárraj szálltak a napok
nagyon hanyagul formázva egy békés félév képét
mint lesújtó pöröly mely könnyedén elér
gyötör jó néhány változás
magas vérnyomás megtalált
mint annyi más szegény egyént
kit a sors megkísért
több terhet rakva rá
mint amit elvinni módjában áll
hosszú élet veszett reménye fáj
a véremben található cukor mennyisége
boldoggá tenne egy egész óvodát
ha svédasztalra teríthetném
lehetne róla szabadon venni
úgyis maradna nekem is elég
a legbántóbb változás
Szilviám versemet félre értve ma már magáz
igaz csak egyszer történt e szörnyű látomás

Korkülönbség

Szeretsz, nem szeretsz?
Lehet, nem lehet?
Vásott agyamban nem járt még soha
ily gyötrően mostoha gondolat,
mely millió korbácsütésként szaggat szét,
mintha egyre látni vélném:
Maholnap már sírba szálllok,
mindörökké köddé válok.
Hova lesz akkor színes álmod,
elhagyatva téped majd a gyúlólt virágot?

Néhány év

Néhány év unt házasság súlya görnyedt vállaimat húzza.
Mégis, nejem kurta ruhájának ujja harmadszorra lebben,
amikor újra az ágyamra hull ma.
A dolgot értetlen szemlélem, nem értem!
Mi... közöm... van... nekem... az... egészhez?

Kérés

máskor fáj bánt a bizonytalanság
de ez más most ha látsz
kérlek ne szólj ne mondd meg ha már eldobnál
csak csendesen mosolyogj rám
majd magamtól úgyis észreveszem
hogym nem kellek neked
és valahogy majd csak kiheverem
már az is gáz ahogy megaláz a nyílt elutasítás
de az hirtelen rám zúdítva
kínjaim feleslegesen megújítja
és elég lesz szónak ha vágyaimra azzal felelsz
ajkaimra jeges csókot lehelsz
mint nyitott könyvben úgy olvashatsz bennem
a tévedés így már kizárt
nyugodtan várom végzetem

Ne mondd drága

ne mondd drága hisz úgy is hiába
hogym ne írjak neked levelet SMS-t
hogym ne jelezzem naponta ezerszer
megannyi apró jellel hogym így szeretlek
ne kérd szegény hogym a kacér fény
olykor ne csillogjon huncut szememen
a boldogságom ha látom szép mosolyod
de ha még tréfából sem mondod hogym imádsz
én elhordom irhám és nem látsz soha már
mert túl nagy a gát ami úgy közénk áll

Doktor néni

Mondja kedves doktor néni,
amíg a vérnyomásom méri,
szabad a szédítően mély dekoltázsát nézni?

Már két hete

Már két hete nem voltam nővel,
nem is bírok a férfierőmmel!
Üveges szemmel nézem,
ahogym az ablakom alatt
görbebotjára támaszkodva
egy néni szép lassan elhalad.
Hallgatok, bár a rosszabbik énem
egyre csak biztat. „Pista, tedd meg és szólj!
Mondd azt: anyó, az volna jó,
ha reszkető kezettel az enyémmre támaszkodnál!”

Add a kezed

Ha úgy érzed, hogy elcsüggedni van elég okod,
mert magányt hoznak a mindennapok,
ha érted már, ha érzed már,
hogya napokban évek érnek,
és az évek egyre többet érnek,
és az évek egyre többet kérnek tőled, tőlem!

Add a kezed, ha elhiszed többet érdemelsz!
Add a kezed, ha elhiszed,
csak együtt érdemes élni, remélni!

Ha a mindennapok forгатagában
a hétköznapiok sok-sok bajára,
néhány órási feledést remélve,
keddenként e klubba térsz be,

add a kezed, ha elhiszed többet érdemelsz!
Add a kezed, ha elhiszed,
csak együtt érdemes élni, remélni!
A remény a fény,
mely véd és ígér,
Kánaánba elvezet,
ha utadon elkísér
csak add a kezed!

Végső helyem

Mint az utolsó állomás, úgy igaz!
Lezárt sorsom miatt megszűnt a vád.
Nincs bennem vágy,
mely szöges korbácként nógatna tovább,
sejtetve újabb szép látomást.
De miért is kellene egy hajtóerő?
Hisz arcomon csillogó, mennyei mosoly,
minden földi hívságról lemondva fekszem csendesen.
Lám meggletem végső helyem,
mikor szótlanul meztelen öledbe tettem
a nagy, kerek fejem.

Ó hogy jár

ó hogy jár lép az én szép kedvesem
boldog vagyok ha elrévedve nézhetem
izgató dereka karcsú nádszálként lengedez
mint mikor pajkos lágyszellő siklik át a sekély tó felett
csodálkozom mennyi sikk mennyi báj
nem vitás ez az érzés sirály
nem is lelek benne én hibát

Csap

szép fiatal csapos Tündém
bár sajnálkozom ifjúságom tűntén
mégis szörnyen gyötör a kíváncsiság
öt kecses halványkék eres ujjad
hogyan ad gyönyört újra és újra
ha nem a sörös csap karját fonja
rózsaszín gyűrűként körül
és konok mód elszántan húzza maga felé
amíg a teli korsóról lecsurgó hab
nem jelzi ennyi már éppen elég

Reményem

meghalt lám az utolsó esélyem
megcsalni készül
szárny vesztett reményem
egyetlen szerelmem
még vissza sem nézek
elviszem magammal
mardosó emléked

Sorsunk

ha érzed élted végleg összeomlott
és fontos kis örömet lopnod
nos akkor gondold rám merészen
lehet visszaad neked egészen
a százszínű enyészet

Miért

Már tudom, miért hevíti oly sok indulat
azt az anyagot, amiben lakom,
ami egy darabig még én vagyok.
Múzsám ágyának esett, lehet, igen beteg!
Bennem nő az elkeseredés,
mely sápadt arcomat pirosra festve jelzi
a halhatatlan lélek éber uralmát romlandó testem felett

Andika akarom azt...

Andika, akarom azt, hogy karcsú lábad
lüktető vállamra tedd,
és a homlokodon végigfutó verítékcsermely
összekeveredjen csókom szétfolyó levével.
Fontos, hogy közben könnybe lábadt szemmel
gyakran élvezze el a nagy iramtól,

amit dőre korom
talán utoljára hajt ki belőlem.
Tudom, meg nem állhatok,
hisz hiába várnám a mesés holnapot.

Klára szűk ruhája

Klára szűk ruhája alatt több tonnányi remek falat dagad,
minden lépésénél rezgő bájának látványa idegeim cibálja.
Amit látok s amit nem, úgy hat rám,
mint egy nagy halom alapos fájdalom.
Igen, így van, roppant teste izgat, szinte bíztat!
De okos enged, hisz tartósan nem szenvedhet!
Elkészült a szuper tervem!
Nem gondolva az idegre,
majd felkapcsolok direktbe!
Érted teszem jó lompos,
te aranyos bozontos,
hogy rálépek a pedálra.
Aj hó, de jó!
Én, a vadászbajnok - teljes gázzal - hadba szállok!
Legfeljebb majd utána, magamat is utálva,
közben sűrűn dudálva,
zarándokként futok el Budára.

Csókók ölelések

túl sok hosszúra nyúlt búban érlelt éjjel
sejlik át a felismerés
mint egy jogfosztott skót zsellér
nyakamban járom úgy járom önként
megsértve nem értve
a csókók ölelések álnok ártó földjét

Pici cici

mily izgik a picit parányi cicik
amik a szédítő bimbókról őrzik a titkot
azok miért is nyílnak a lázas számban
megszokott méretüknek több mint kétszeresére

Napból jött eső

Szerettem őt, ahogy csak egy vérbő, érző nőt lehet.
Fájt is a tréfás elutasítás,
bár karomba kapaszkodva, mosolyogva mondta:
„Akkor majd én is szeretni foglak,
ha a nap láztól fényes szeméből hideg eső hull alá.”
Most állok magányos szobám komor ablaka mögött,
és a kéklő eget szemlélem.
Egyedül nézem, ahogy az éltető
a gőzölgő napból tör elő.

Combod

mintha a testem a pokol legforróbb bugyrában égne
úgy felforrt a vérem
amikor végre
frissen gyantázott combodhoz értem

Még időben

ez még csak játék
gondoljunk arra
még időben hagyhatjuk abba
hisz a köztünk lévő aprócska láng
még nem veszélyes,
heve még nem éget,
csacska visszhangja
csupán az igazi vágynak
a magával ragadó sodró áradásnak
még néhány kámforként illanó nap
ó jaj én szédülten szeretni foglak

és ha te
nem úgy szeretsz majd viszont
ha látlak
ha nem nő az én kínom
és nem lehet majd soha
magamból kiírnom

Álmom

bánt hogy ma
eddig életemhez hüen
szemlesütve szembesültem álmmal
ki fájó pofont vágott az arcomba
majd azt mondta
te csak ne nézd tánc közben hullámozó farom
sem alig fedett kebleim játékos mozdulatait

Ne legyek emléked

te érted édes leszek az éden
mely két kézzel szórja értékes kegyét
nem is kell kérned leszek a párnád
vigyázom éjjel szerelmem álmát
elég ha akarod leszek az asztalod
boldogan tartom bódító italod
de lehetek nyári felhő
ha esel az ejtőernyő
vagy leszek a míves irodalom

rossz hangulatod is elzavarom
csak holnaptól ne legyek
téged végleg elhagyó emléked

Valikáról

nem nagy átok
hogyan nem a tudományos hierarchia csúcsán állok
bár helyből egész jól deriválok
de azt mégsem látom
mi megy végre éjjel
gyönyörű fejében
mikor e modern nő
kéjtől aléltan hever egy meggyötört heverőn
csak azt tudom
ha kell évekig leásva a lényegig
jobban akarom szép testét karomban tartani
mint ahogy megpróbál magától messzire hajtani

Ha férfiként

Ha férfiként már ne tudsz felnézni rám,
úgy gyűlölj vagy vess meg, akár egy rút pestisest,
de barátiként tovább már ne szeress!

Tündéhez

Rút, konok, kérges, szívem, ha érez,
tiéd az érdem! Növekvő lázzal
nézem a térded. Izgató tájak!
Mennyekben járhat veled a társad!

Fekete szoknyád mesésen kurta,
mint irigy horvát vigyáz a húsrá.
Nagy néha felfed, megmutat dúsan,
mindent, mi lelke csalja a csúcsra.

Tekintetemet emelem feljebb.
Meglelem nemes, aprócska melled,
áttetsző felsőd védelme hanyag,
eldugva - Úgy jó! - semmi sem marad.

Magasba értem! Ravasz vagy érzem!
Tűzforró éjben kábultan nézlek.
Szép szeplős arcod eldöntve harcot.
Fizettet dacból kegyetlen sarcot.

Ha nevetsz

amikor felém nevetsz
mintha kékeres angyalkezek
az égre írnák lánggal a neved
miközben a messzi távolban
boldogságomra válaszolva
vidám fanfárok hangja szólna
amihez bájos tündérek ropják a táncot
sugallva nyomban dobjak el minden
béklyózó láncot

Mirigyek

vallom(-)ásom
sírom
míg kéjjel éltem
és nem untam rábuktam
az édes testiségre
de mára
már nem küzdök álnok vággyal
a női mirigyek
zamatossá érett illatával

Hol a csend

Hol a csend d-mollban zenél,
és a semmi mesél
egy mesés regét,
hol a rend már messziről integet:
„Te küldesz, én megyek.”
ott vajon ki keveri ki
portrédhoz a színeket?

Nem leszek tovább

szép istennőm nem leszek tovább
az önmagát féltő érzékeny lelkű költő
leszek helyette az őserő
a hűvös völgyben megbúvó tölgy
a védőernyő
a világ súlyát is magamra húznám
és férfiként bármit elviselek
csak akként is szeress

Nyugodtság

valami nem várt furcsaság
egy tündérszép látomás ma rám talált
mint egy bátor kismadár görnyedő vállamra szállt
leigáz nyugalma nyurga hatalma
miközben elképzelem
édes végtelen szerelem
ahogy meglelem titkos búvóhelyed
és hű szolgádként végleg ott maradok veled

A magány

Hol van már a magány ártó mérge?
Vége! Mindörökre elmúlt végre,
csak az emléke lengi be újra és újra a múltam,
hogyan biztosan tudjam,
mit is köszönhetek neked,
és mennyit ér lelked, mit jobb létet remélve rám bízál?!
Bár féltőn vigyázok rád, én mégis...
Ha akarok, melletted tipegő gyermek vagyok,
vagy bátor oroszánvadász,
esetleg a legnagyobb költő,
kit órákig hallgatsz szemlesütve,
sutba dobott, botor álmaimmal nevetve szembesülve.

Halványzöld szemek

Kedvesem halványzöld szeme
sosem volt boldogságot nevet felém
madonna arcán a tőlem mint holtól a bűn
oly messze tűnt lázas ifjúság örök fénye ragyog
míg szirén hangján új szerelemről dalol
ezzel végsőkig feltüzelve bennem
a múltó férfiasság mostanság
mindinkább szunnyadni kész parazsát.

Anita tanít a...

Mondja mester!
Minden rendben?
Igen, hiszen egyre
Anita tanít a szexre!

Szülinapodra

Egy égre mutató fallosz
egy lángoló pallos
határozottságával érzem
és botor módon próbálom
újra és újra a nevének nevezni

hátha elnézik nekem
 amit e modern korban
 az igazgyöngyként
 összefűzött szavak
 értékvesztése nélkül
 már nem is igazán szabad
 talán mert rút hazug ajkak
 mint tengerbe vetett
 üvegdarabot a hullámok
 oly illetlenre formálták
 e néhány szó valóságtartalmát
 mégis csak így röviden:
 NAG.....
YON.....
SZE.....
RET.....
LEK.....

Már nem fáj

már nem fáj egyáltalán
 hogy csak mint barát számít rám
 én így is élete része leszek
 mert résen leszek
 észre veszem hogy lehet
 és csendben előre lépek
 tényleg de szép lesz akkor az élet

Szeress!

ha azt mondod, kedvelsz	én szeretlek
ha azt mondod, szeretsz	én imádlak
ha azt mondod imádsz,	én istenként imádlak,
ha azt mondod istenként imádsz,	az istened leszek...

Csak tényleg szeress!

Tudtam

minden idegsejtem sejtette rég
 és súgta-búgta újra és újra
 hogy egyszer eljön e nő
 aki a megfelelő erővel feltölt
 míg az átkozott
 kárhozott korral rám hozott
 hideg mindennapok kemény éjén
 lágy fényként átragyog
 és dalol dalol hogy itt vagyok
 ha hagyod
 betöltöm kéjjel

az éned a lényed az éjed
ha akarod csak add a karod
én vezetlek
mint álmos vakot a szebb jövőt látó
csak légy elég bátor
hogymost itt rám bíz
árván maradt röghöz tapadt magad

Kígyó

Kígyóméregként árt szívemnek az átkozott szerelem,
de semmi baj, kígyógyulok belőled hamarosan szívem!

Menü

Rántott leves

ha a szexuális vágyad tárgyát formázó bombázót
mondjuk az Anitát akit úgy kívánsz
addig bombázod míg engedve igent regél neked
és látod szép arca lángol
így végül habozás nélkül a bugyit
és minden egyéb ruhát lerántod róla hirtelen
majd nem sajnálva rá a kellő energiát
a kellő helyen addig irritálsz
amíg eléred a kellő levestesedét
már kész az ebéd első kívánt fogása mára

Túrós angyal bögyölő

rántott leves után ajánlott kivált
ha nincs víz a mosdásra
előbb vagy utóbb
majd fájón látod ahogy nő a károd
mikor a nem túl angyali bögyölőd
a melegben túrósosodni fog
így jobb ha magadtól elhatározod
mert nincs más esély
hogymunka nélkül más legyen az ebéd
második fogása mára
mint a nem túl elbűvölő
túrós töpörödött angyal bögyölőt

Kinek használ

Neked sem jó, nekem sem jó!
Akkor mégis kinek használ
az állandóan köztünk lévő,
velünk élő haragszom rád?

A szerelemről

Gyermekként félve az apadó szavaktól,
szédülten kérdezem magamtól.
No lám, jó komám, érted-e,
mily végleges a végzetes szerelem,
amely egy marasztaló, mély verem,
ha merek, ha nem merek
mindenképp elnyel majd engemet,
mint egy álnok,
szélesen nyújtózó árok,
melynek a szélén töprengve járok.

Mégis, eb, aki érti!
Végzetes szerelem?!
Járhatok kopottan folyton a nyomodban
én, a kevély, kemény legény roppantmód sajnálom,
rád hiába vágyom.
A vesztemet kívánó rózsaszínködöt sehol sem találok.

Csak szólj rám

Csak szólj rám bátran,
lankadó szívemnek utolsó dobbanása,
ha csupán egy röpke villanásra,
férfi önzésem sodró áradása
nem talál kellő védőgátra!

Csak szólj rám bátran
illatos Tündérvirág,
én máris Pittikés kedvességgel teszem jóvá rémes hibám,
és leborulok formás lábaid elé,
majd átölelve izgató farod, nyomban egy
nedves csókot cuppantok kócos homlokodra!

Egy tucat kétsoros

Attól mindig zavarban van,
ha bugyija az avarban van!

Megbámulják Gizikének izgó-mozgó fenekét,
ahogy földig lehajolva fen ekét.

A helyzet apropója,
hogyan nem apró az ő popója.

Azért kapott tévém léket,
mert felidéztem szép emléked.

Eljött ím a nemek kora,
amit kívánsz, nem ekkora.

A szépség vizét kiitta. Nincs vita!
Legjobb nő itt a Brigitta!

Akkor szép a leányálmod,
ha mosolyomat benne látod.

Az a remek csikós kanca,
valakinek csiklót ad ma.

Azért rövid a kantárja,
mert izgatottan a kant várja.

Mongol nagylány szája tárul,
pedig nem beszélek én tatárul.

Ez a vonzó kóristalány,
terjeszti a kórt is talán.

Azért, mert az emlőd ily természetesre megnőtt,
még ne játszd nekem a nagy delnőt.

II. ERRE-ARRA TÉVELYEGVE

Csak alkalmi munka

holnaptól napi 5 szem keksz sok lesz
mert nem lesz steksz sem szex
hisz nem maradhat elegendő erő
ha a gyatra
kétkezi munkára kiírt pályázatra
a gazda nem ezt a választ adja
maga látom bátor
hogy ide jelentkezni mer
mától alkalmazva

És mégis

Néha ránk ront a rossz,
kérges kezében rozsdás gyilok.
Kínos, ahogy kínoz, fenyeget.
A gyenge máris segítségért remeg,
gyáva nyúlként próbál
nihillel bélelt üregébe bújni,
amely olyan, mint a sír, mindegy bármi jön, megvéd bárkitől!
Sorstárs, tévesen hiszed,
hogy elég magad ellen emelned kezed,
és a végzet végre észre tér,
mert széttárt kezéből ezzel kitéped éles fegyverét!
Ki mondta azt neked,
csak ennyi kell és győz a józanész?!
Nem! Ne hidd! Ez a – nálunk magyaroknál –
valami ismeretlen oknál fogva
átkozottul népszerű dal túl hamis,
értelmetlenül szór nád szét
a reménynek forró hamvait!
Csak a kérges kezű lét ad egy csöppnyi esélyt,
hogy valóra válts valami fontos küldetést,
és leélj egy meg nem írt mesét!
Ember, bár a fájdalom fátylán nem is üt át mindig a miért,
izzon benned a felismerés: CSAK AZÉRT!!
Ahogy a cinege madár mondja; „élnikék, élnikék”!
Mindenképp hinnikék!

Kit lekaszált

Kit lekaszált lazán undok halál,
azt már nem hajtja vágy,
és nem éri vád,
hogy valamit rosszul csinált.
Lehet, hogy boldog már?
Talán, pont úgy, mint aki végleg hazatalált.

Robban a bomba

Álmos reggelbe nyúlt az este,
mikor rideg ágyamban fekvé,
korunk kihívásainak rejtett értelmét keresve,
lelkem legmélyét kutattam át.
Reméltem meglelem az okát, amiért a csalfa sors
naponta rak botladozó lábaim elé
pusztítást ígérő bombát,
míg körülöttem rendre a rontás izmos virágai nyílnak.
Egyre ürülő zsebemmel elszenvedem,
hogymint jól fizetett „közemberek”,
addig hoznak törvényt és rendeletet,
míg nem marad ház vénülő fejem felett!
Persze, méltatlan lenne bármely fejükre olvasott vád,
hisz ők az ország legjavát akarják!
Talán azért, hogy elrakják!?

Naponta szembesülök vele, hogy nyomorra születtem!
Minden hiába, mindennek az a vége,
a szenvedés nem, csak az élet véges!
A meteor a vízben sebbel-lobbal nagyot csobban.
Ám, ha a bomba robban,
attól dől minden romba nyomban.

Piramis

Á
ÁR
KÁR
A KÁR
VAK ÁR
ÉVA KÁR
HÉ VAK ÁR
.A HÉV A KÁR
MA HÉV A KÁR
Ó MA HÉV A KÁR
JÓ MA HÉV AKÁR
JÓ MA HÉV AKÁR A

Vajon mért

Vajon mért mért rám az ég ily sorscsapást
mint a kínzó vágy
mely szüntelen űz tovább
hogymint több legyek hogymint több legyen
földhöz ragadt magamnak
ha egyszer úgyis ha e tény bús is
végül - mint a nagyok - mindent itt hagyok
vajon mi a végső ok

amiért úgy törtetek hogy majd megveszek
és mi az amiért oly csekélynek látszik az elég
mi súgja azt az oly kevés
mit a lét már eddig is adott
amivel - okkal vélhetném - már eddig is elhalmozott
sok félénk kérdés de miért
hiszen a választ kudarcaimmal együtt temetik mellém
mellénk mikor mindent elvesztünk
és örökre elveszünk
ha szól az Úr elég eljött a vég
már elkésett a felismerés
hogy hinni kell és tenni kell

Maszekvilág

Mindent elsöprő, elemi erővel becsülöm őket, a szép, vonzó nőket,
akik tisztán látják, hogy nem igazán érdemes,
mégis - igen érdekes -
a tisztesség talaján oly szilárdan állnak,
hogy az embert gyötrő, őrlő munkába
mindig mosolyogva járnak,
ahol durva tulajdonos főnökök mindenkit bátran megaláznak,
akit az égető megélhetési kényszer kapzsi kezük közé vezérel.

Az anakonda

Azt mondja a nagy ronda anakonda:
Azt nem gondolta volna,
hogy rémes vétkem én azzal védem,
libbenő farkára csak félve léptem.

Éjjel

más az az éjjel
amikor a nap lábujjhegyen a horizont alá oson
míg a korán feljövő csillagok
könnytől csillogó szemmel búcsúztatják a napot
tényleg más mint most
mikor a hold friss sírom felett ragyog
míg fölötte halad gyalog
s mint boldog gyermeknek apja gagyog nekem
s felém nevet
derék öcsém
te csendes mint az éj
ez már más sötét
mi felold minden reményt
mit elregélt sok költemény
fáj ez a hang
mintha az eldobott horog
sokadszor is újra a sebtől csúnya húsba akad

nem is kétlem érzem
a mélyben eltűnt a kéj
mindörökre eljött az éj
s elvesztem én

Menyét

Az a szemét menyét
becsapta derék menyét,
mert becsukva két szemét,
egész nap csak henyélt.

Halódó gyertyafény

Fáj a lét, mert, mint halódó gyertyafény
a nedves pincében, oly idegen és árva
a lélek e földön a szükségből magára öltött
nyálas testruhában,
amely néhány hibánkat elfed,
de hegységgé növeszt minden csöppnyi terhet,
míg végül a romlandó test lüktető vágyai
elűzik lelkünk illanó álmait.

Kiadom magam

kiadom ronda goromba magam
minden átkozott kárhozott nap
mikor a papír elé ülök feledve hogy vénülök
és lassan a bűneimmel együtt elévülök
így egyre inkább mindegy már mire vár e betyár
gondolom s mondom az sem az én gondom
hogy ezzel nő a támadási felület
s így a sok végső soron nem üres ügyes
ellenséges érdek siserehadat ellenem egyre nagyobb sikerrel vezérel
ha a sok bután elkövetett kitérülködés után
maradna egy csöpp esély egy kis reménysugár
hogy hiába vétkezek valamit így is elérhetek
míg egyre múlnak unalmas hetek
én tervezek hogy elvesztem ezt
és fizetek azért hogy elérjem e célt
így már tudom jól van hogy holnap
könyv alakban kiadom magam
megcsúfolt elveimet
el nem ért terveimet
őszinte verseimet

Kívánság

amikor a jóság e velejéig romlott
világra - jobbító szándékkal - ráront
jaj nehogy az átkos valóság
ingoványos talaján járjon

Igen

Igen!

Naponta rebegek köszönetet neked, ó Istenem,
de jó, hogy nem teszed kemény próbának ki az én hitem!
Nem azért, mert végtelen haragodat félem,
de valami ismeretlen erő – talán a lélek – belülről vezérel
hogy legtöbb törvényed magamtól betartva éljek.
Mégis jogosan félek, ez még túl kevés a remélt üdvösséghez.

Dózsáról jut eszembe

fejemen két soros szorosra fonott babérkoszorú
mint költő fejedelem ülök mereven
az elismerés nehéz arany trónján
míg műveimet - kivétel nélkül szinte mind -
idézik országszerte szertelen
de mi van velem
pompás koronám formás homlokom körül
feszül tövisként szagat bőrt húst
míg a trón egyre égetőbb
micsoda dolog az ébredő felismerés mérge öl
nem is szép nem is épp e karosszék
a színe sem arany tán véremtől haldokló énemtől
egyre veresebb barnább
mind jobban formázza már az izzó rozsdát
nem sok hódoló olvasó idéz sorokat versemből
hanem zord kritikus szerkesztő szól róla megvetően
ó ez sem jó az sem jó
s ha lehet mutassam meg hol itt a vers
megkínzott fejem felemelem
hogy a szigorú valósággal farkasszemet nézzek
érzem nem vagyok költő fejedelem
csak Dózsaként szenvedek
mert a rímek térvessztését végképp nem szenvedem
ó jaj én bolond
bal kezembe tollat fogtam
szinte énekelve nem érdekelve mibe kezdtem
most is hiszem ha nyertem ha vesztettem
csupán ezt tehettem

Szélkerék

egy nap tán tegnap száz halk lila bolhaperc bizsergés után
újra visszaestem a csúnya
megszokott múltba révedő búa
az ám nem volt nagy talány azonnal tudtam
lám rám a rossz sors szeme most sem tekint máshogy
mint mikor keze megint megint

így vagy úgy feltör vadul egy új
észak kemény jegét sötét telét hordozó szél
ami ha kopár lelkemben valami élő érzőt még fellel
mint vadállat úgy ordít rá
hogyan utána még a hálál is szalutál
nehogy ő is kapjon tőle egy ipont érő dobást
félő gonddal adja oda előre a dőre
mi csak későbbi sorsom volna

Taramm taramm

taramm taramm olyan e zaj
mintha maguktól elszállt elszánt kőfaragók vésnék az agyam
a kín érző testem felett száguldó lovak patáját idézi fel
rám tör a méreg magamon kívül kiáltanék
fáj a hátam a lábam a vállam
ELÉG
rút dolog az öregedés

Méltatlan

tényleg rémes
mindenki mondja
testi lelki énem naponta ontja a könnyet
így könnyebb
csak sírok majd írok
- megfosztva haragtól -
magamtól magamról
arról akiért lassan a harang szól
tán haragszol rám Istenem
ki segít nekem ha te nem
jelezz mi itt a vád
a bánat mért ver nálam lazán tanyát
már régóta nincs munkám
az okát bárcsak tudnám
ekképpen tépelődöm éppen
mikor képernyőről árad az információ
ártatlant gyilkol golyó
többség ront kisebbségre
kivált ha cigány
a falon írás kínál halált
lám Hazám ez szíven talál
látnom fáj
mily orvul nyomul a nyomor
érezem szörnyű vétek
ahogy korog sok gyomor
értem már mily méltatlan dolog
ha csak saját rossz útra tért sorsomért
száll nem vidám imám a kék ég felé

Ha az élet

Ha az élet megannyi szennye,
a ragadós mocsokfolyó
már a gondosan bezárt ajtó aljáig ér,
én a nyitott ablakom elé lépek,
hogyan e folyam előtt végleg kitérjek!

Küldetés

vesztett vesztett anyag anyagból formázott vásott agyam észreveszed
mily remekül felmerül bennem
majd rendületlenül tart a csúcs felé
egy furcsán csúnya gondolat
talán kiderül sikerül
átvennie feletted az irányítást
míg kivont szabályját rázva azt ordítja rendre
a nem lét megvéd mint nem rég az anyáól
haj megjön száz védekezőn feltörő emlék
mégis félek
hogyan túl hamar elhagy szerves létem
mert az alkony durván rám ront
és elvisz mint Elvíst egy kor egykor
így végleg becsődöl földi küldetésem
mert ezen a folyton forgó sárgolyón
el mit sem értem
bár reszketve remélve leéltem
sok tucat fájó évet
mégis bántó az észrevétel
téves volt túlélnem véres születésem

Tétova ötös fogat

tétova ötös fogat lassan tolat
nem úgy mint egy sebes vonat
nem is tudom ugyan hogyan
mégis kiverde a fogam

Korunk pestise

már nem is kiszera méra bávatag
csupán csak bágyadt tag
de nem baj agyon töcskölt
költőcske szerkesztőcské
beállok önkéj a serbe
húzzunk új ruhát a versre
még van vagy tíz olvasó
kik mellő végtagjukba vesznek lapot

van kit nagyonütnünk
ne túrjunk romboljuk szét
a bárgyú érzelmeket
mondjuk úgy helyette nek
veszettűz jó móka ez

Öregszem

mint a legtöbb megtört
az élet kényes rémes hegyét megjárta egyén
a leszállóágban
hol az útja majd nem sokára
átvezet egy másvilágba
én is félve remélve visszanézek
hogyan egy csepp örömet megidézzek
az elmém szent ég
a múltba réved
mennyi szép kép vonzó emlék
mit végig éltem nem rég
de jaj már lassan vár a nem lét
súgja egy hang újra újra
nem akarom tudni
így tagadom
bár ezzel magam is becsapom
minden nap nagyobbra dagad
annak az esélye
hogyan hűlt testem lesz
ezer éhes féreg étke
vagy a mardosó tűzvirág
ki akkor is imád
egy forrón izzó csókot rám lehel
amitől lehet elégek végleg érted

Kiszámoló az életből

Egy – megjöttem,
Kettő – e gyerek majd felnőtt,
Három – páromat várom,
Négy – eljöttél
Öt – örökös jött
Hat – már ő is nagy
Hét – betegség
Nyolc – zord öregkor,
Kilenc – vár a hideg,
Tíz – tovább nincs.

Álmodom hogy álmodok

átkozott kárhozott dolog
álmodom hogy álmodok

rég elfelejtett meg nem fejtett önmagam
ki változatlan megmaradt
a selypítő selymes hajú kisfiú
ki a büntelenségére még hiú
szól nekem nem túl kedvesen
haraggal vagy nem azzal
csupán csak méla daccal
mint egy régi barát
ki legyőzött magányt halált
míg újra visszatalált

nemsokára rá köszönt önre az öntelt érzés
elmúlik ősre a tavasz romlandó dicsősége
nem tudom azért eszi-e önt a méreg
hogy semmi sem maradt mi őrizné a nyarat
az élet ezer színét az ifjúság bolondos ízét
s mindent mit a végtelen érthetetlen képzelet
megőrizni érdemesnek talál
habár nem nagy talány
úgyis lekaszál a csontváztestű rém
ki nem nézi és meg sem kérdi
ki voltam rég mikor még ön volt én

Nyílt levél

Valaki szeret, van, aki utál,
ám a sas nem kapdos legyek után!
Inkább dicsér, semmint sért,
a csak bunkózni kész vélemény!

Reggel

Ahogy hullámot nem kelt
a befagyott tó felett
szilaj vadlóként vágató szél,
oly reménytelenül próbál a nyújtózó világ
ökölbe szorult agyamba jutni.
Csak ülök az ágy szélén,
az órám már nem is berreg.
Feladta,
bár csak félig végrehajtva feladata.
Félálomban egyre csak merengek:
menjek, maradjak?
Ki tudná ezt megmondani nekem?
Belül az elcsendesült vágy
- ahogy én is - csak ül és vár,
hiszen addig minden mindegy,
amíg besurranó tolvajként vissza nem lopózik belém az élet.
Lehet, törvényszerűen ilyen a reggele
egy álmos, jelenkori rabszolgának.

Nem tudom

Nem tudom ki mit árult el és miért,
de egy régi rendszer újra visszatért!
Egyre fájóbb látni, nyomort szül nyomor,
mind nagyobb úr lesz az éhező gyomor!
Mint a jég, úgy olvad a középosztály,
ahová oly büszkén tartoztál!
Az utcákon hajléktalanok hada nő,
míg csökken életünk színvonala!
Csak korhadt fa, mi idő előtt kidől?
Ha van munkád, nem kell félned semmitől,
mert biztos támaszt nyújt jól végzett munkád?
Mennyi új kérdés, túl sok fájó válasz,
mert az ember néha rosszul választ!
Szívesen elfutnál/bújnál, ha tudnál!

A mák

Jaj anyám, belátom, nincs mákom,
de nagyon sajnálom,
hogyan az ópiumban már
túl kevés a mák!

Csak egy

A különben sem roppant gusztusos anyagcsere folyamat
minden zavarával ellátott-megáldott,
érzékeny, - sokszor félénk emberi - lény vagyok.
De a jó isten képére lettem teremtvé,
így a WC-én - undortól telítve - nem magamat húzom le.

C!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!
sSkksksksksksksksksksksksksksksksKk
aoAaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoOao
ykyKykykykykykykykykykyYkykyk
gegegEgegegegegegegegegegeGegegegeg
gagagaGgggagagagagagagAgagagagag
vyvyvyvyYvyvyvyvyvyvyVvyvyvyvyv

rererererererErerererRererererererer
emememememeMemEmememememem
eberemberemberemBeremberemberembe
emememememeMemeEmemememememe
errerererererErererereRererererererere

vyvyvyvyYvyvyvyvyvyvyVvyvyvyvyvyvy
gagagaGgggagagagagagagAgagagagag
gegegEgegegegegegegegegegeGegegegeg
ykyKykykykykykykykykykyYkykyk
aoAaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoaoOao
sSsskskskskskskskskskskskskskskskkkkKk
C!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!c!

Mégis, néha még nappal is, nyitott szemmel is álmodom,
hogy a világmindenség titkait kikutatva, az űr ura lesz, egyre tökéletesedő fajom.

Kandúr

Nagymamám öreg kandúrja
ráugrott egy őszes úrra,
majd a haját összetúrta.

Katonanadrág

Tele volt sok katonanadrág,
mert parancsba hiába adták,
nem tudta senki, mi az a hapták!

Ember vagyok

Mint zabszem effektussal küszködő, sikerért egyre erősebben epekedő, akár egy hosszú ó oly korosodó távolugró, aki már futna is, bújna is saját sorsa elöl - ahogy egy életfogytiglanra ítélt pesszimista elítélt -, hiszen mindkét előző kísérlete Moháccsal felérő kudarcnak bizonyult, mert az elugró jel előtt ért az ugrása véget.

Míg jóakarók alkalmi kórusa inti: „Vigyázz tata, nehogy rossz irányba vonszold magad már megint!”

Ő folyton arra gondol, nemsokára az utolsó esélyét játssza meg, vagy el, mint szenvedélyes játékos maradék bérét, a pénznyelő, nyerő gépen.

Eszébe sem jut, hogy a siker sírját az önbizalomhiány gerjesztette kétely ássa, áldozatán galádul vigyorogva, olyan átkozottul mélyre, hogy a homo sapiens maradék reménye, mint csecsemő lába a 49-es csizmába bőven beleférjen.

Ekként készülök immár - ha pontos a hevenyészett számításom - harmadszori nekifutásra, hogy egy alig használt papír elé üljek, és sokat bírált ízlésem szerint eltorzítsak néhány, középiskolás korom óta, akár a nemiség oly erősen foglalkoztató gondolatsort, az emberi sorsról, és arról hogy - a csalóka látszat ellenére- én is csak érző, vétkes ember vagyok, míg a körülöttem lévő, talán nem csak a számomra túl bonyolult világ számtalan halálosan marasztaló csapdát, kis hibáért is szigorú dorgálást kínál.

Mardosó kételyem mellett mért remélem egy örült konokságával mégis, hogy a - sokat ígérő, mégis keveset adó - életben, nem csak a véletlen az egyetlen gyomorbajos döntőbíró, aki jogosan ítél - rettentő gyorsan és igazságtalanul - felettem, de valahol mérik az eredmény mellett azt is, hogy az utolsó közös vacsoránál a kölevesbe ki mit hozott, mivel járult hozzá, hogy minél finomabb legyen a fő-szakács kóstolgatásai után, a részt vevők felének sem jutó étel a tálban?

Talán, az előbbi gyengéd légmozgás - mi remélem nem a huzat volt újra - azt jelezte, itt járt láthatatlanul az a ledér nőszemély, kinek ihlető csókjára régóta vár, gondoktól árckolt homlokom.

Esetleg - Nem is tudom. - ő súgta izgató szirén hangján olyan halkan, hogy szinte csak belülről hallatszott, mélyen a legtitkosabb, szinte már nem is emberi tudat alatt.

Most sírhatsz, majd írhatasz, de bátran hidd azt, egyszer eljön a te időd, ahogy egy korhadtt fának is, mi hirtelen kidől.

Alig mozdult meg, egy a többenél korábban ébredő idegsejtem érzékelő része, mint jó távírász azonnal jelezte, hogy az adást - bár nem értette - vette.

Rögtön szólt az alegység ügyeletes agy, a nagy szerves mikroprocesszor:

„Csak fogj hozzá bátran, akár egy bak nyúl, ha mellé nyúl - könnyen hibázhatsz, végül is kétszer már úgyis megpróbáltad, és három a magyar népmesék igazsága.

Ki nem kockáztat soha, mert az életével nem, legfeljebb csak kártyán, gépen és a lovin játszik, még az is, mindent elveszthet, például az egész, senkinek sem kellő, kellőképp megromlott életét.

Míg a minden kori téttel egyenesen arányos a jogosan, ám hiába várható nyereség.

Az idő akkor is, mint inkvizíciós vallató bakó oly könnyörtelenül halad tovább, ha magányos harcosként mindent csak túlélni kívánsz.

A mindennapi létben a könnyen elérhető tisztos döntetlen túl nagy luxus, ha tudjuk az elvesztegetett, körhintaként szédítő lehetőség túl nagy ár azért, hogy elkerüljünk néhány kijózanító pofont a sorstól, hiszen úgysem töltheti senki mindig mámorban a rendelkezésére álló hangyafarknyi időt.

Az ember oly kiszolgáltatott a szél-sors könnyen változó felszín formáló szeszélyének, mint a kertben álló hóember a várható tavaszi olvadásnak.

Emellett oly sérülékeny, mint nagy sebességű vonattal, frontálisan haladó Match-Box autó, kit a sínek mentén kullogó hulladék fémgyűjtő megtalál. Ráadásul érzékeny lélek ad kéretlen segítséget, ha a fentiek ellenére, jól esik még élned.

Mert nem kísér, sértődés, féltés, féltékenység, harag, vagy a bármit megrontó indulat, mi érzelmi viharra várva, szunnyad frissen hűlt hamu alatt.

De vár még csüggedés, vesztett remény, betegség, üdítő magány után, halál, és egyéb ördögi nyalánkság, mi többé-kevésbé minden egyszerű embernek kijár.”

Egy hordó ó bor szédültségével szeretném elkerülni, hogy néhány nem túl komor sorom olvasása után, valamely egyén élénk képzeletében az a hamis kép ébredjen, hogy az élet szirupos lányregény. A roppant követelődző igazság kedvéért, mint egy VB. döntő végeredménye említést érdemel, hogy túl sok egymással permanensen harcban álló ellentét pár gátolja az emberi tisztán látást.

Így megriadt madárrajként illan el a maradék esély, hogy az ember eligazodhat, a világban lévő csapdák, kihívások összefüggő rendszerén.

Ha úgy érzed, hogy sok sötét gondolat után, nem marad más szalmaszál, csak az emberi agy, mi még mindig adhat, egy icinyke-picinyke kiutat mutató tervet, mi teljesen más, mint a végső megoldás.

Az elme hűtlen gyermeke az ötlet, amit ha a megvalósulás reményének fénye el nem ér, semmit sem ér, mert a csüggedés sötét felhője von bénítóan szoros páncélt fölé, így rá előbb-utóbb sötét árnyék vetül, mi hú kísértője a fénynek, mint reménynek a csüggedés, rossznak a jó, napnak az éj, kevésnek az elég, múltnak a jövő, kínna a gyönyör.

Az élet, s az öröm valahogy mégis, ellentmondásmentesen összezseng, mert a születés és elmúlás, csak együtt el nem múló, egyre magasabb szinten ismétlődő körforgás.

Ez az emberi lét céljának alfája omegája.

A kezdet és a vég, ami közte van viszont jó, ha mint egy Sztradivári annyit ér.

A valami csoda folytán még megmaradt józan eszem azt súgja újra és újra: „Élni csak hittel lehet, mi segít elviselni, ha nem túl ritkán bánt a szigorú világ.”

Nem az én hibám, hogy az ember oly sokszor gyengének bizonyul, mint dús lombú fiatal fa, mi nem képes dacolni a nádat próbáló, nyári szélviharral vékony törzse csak akkor marad ép, ha erős gyámkaróhoz kikötötték.

Az ember annyi különböző módon bukhat el, ki kicsit, ki nagyon, ki előbb, ki utóbb, mégis a legtöbben csak akkor, ha a halandó minden reménye régen veszve van.

Én váltig remélem, hogy sorsom eres kezembe veszem, mint gondos horgász a pecabotját, mikor egy méretes ponttyal készül hazafelé, megtisztítja damilját, a rárakodott hínártól, moszattól.

Mert a kosz, mint túl nagy összegű sikkasztás oly büntetlenül, nem juthat soha haza.
Az asszony, úgy is sajnálja a horgászásra szánt, eltarisznyázott drága időt, és egész délután, a stréber alaposságával arra készült, hogy valamit törleszt majd, a későn hazatérő férjének, a magány nyomott - bár megszokott -, hangulata ütötte lelki seb miatt.
Hiszen a seb után heg mindig marad, mint rossz emlék él mélyen a harag!
Így már érthető az alaposan tisztító mozdulat, ami kissé olyan, mint mikor az agyamból kitörlök minden negatív dolgot, hol nem maradhat más, mint legélesebb túlélő késem az életben, A POZITÍV GONDOLKODÁS, és néha, legfeljebb egy kis lelket mardosó kétely.
Valóban jó ember vagyok!?

Hány százezer

Hány százezer földi év szükséges
a Nap sebesen szárnyaló fényének,
hogy a mindenség kis részét bejárva,
eljusson egy másik galaktikába?
A parányi ember csöppnyi értelmével
szemlélgeti a világmindenséget.
Mennyi megfejthetetlen, vonzó titok,
dióhéj mit feltörni bírok?!
Olyankor az ember mit tehet,
ha már az értelem tovább nem vezet,
tisztelve nézni azt, amire nincs tapasztalás,
elismerni egy felsőbbiség hatalmát?!
Igen, ez a hit, így már megismerem.
Én szívből hiszek benned ó, ISTENEM!

Érzelem

Most, amikor már szabad sasként szárnyalhat magasba a gondolat,
a versekben büntetlenül megmaradhat egy-egy parányi régimódi érzelem?

Számtan

Nekem a 2*2 éppúgy egyre megy,
mint az 1+1,
ezt szégyellnem sincs elég időm, erőm,
mert a hasam egyre megy,
így nem lankadok, rohanok,
mert +6-ott az a 4-5 még murcis újbó...
Ó te jó ég!
Csak 3 lépés van hátra még...
De már késő!
Itt van, rám köszönt a nem várt áldás.
Nos, ez hasonlóan redves érzés,
mint amikor a halandó hirtelen rájön,
mert először számolja ki hideg fejjel,
hogy tehetsége alig ér fel
a céljai eléréséhez szükséges
mennyiség felével

Fénycsóva

Vékonyka fénycsóva
mutatott a célpontra!

Sitt

Leragadtam kívül maradtam minden sóból jóból
zár kattant bilincs csattant
becsukták előttem mögöttem az ajtót
úgy ahogy engem vertek mert mertem
okkal joggal bátran megaláznak
itt benn sötét van
nem téma mi lesz az ebéd
egyél ha jó úgy sem lesz elég
amit főztem főztek megeszem majd
vagy a tányéron marad a falat
ahogy én is le/kimaradok az életből
a privatizáció helyett
csak a megélhetési bűnözés
jutott nekem
hiszen az nem kellett senkinek
nem úgy mint a kevély esély
mi sokszor másról szól mint a vétkezés
de ellopták elcsórták
előlem ismeretlen tettesek
akik ellen még körözést sem adott ki más
csak kit tőletek tart távol a jéghideg rács
a lét nehéz ha a lé kevés reményt megélhetést

epilógus
hol fát vágnak hull a forgács
hol az erő falat dönt nő a sitt megint
az élet megint hé ismét sittre mész
holló a hollónak nem vájja ki szemét
te szegény szemét dombra vágott személy
ne bántsod az ártatlan árvát a társad

Talicska

Csodálkozik, aki látta,
egyetlen tanítványa,
míg műszerét kalibrálta,
beleült egy talicskába!

Lakásprogram

Ha romba dőlne nyomban a lakásprogram,
hatás ellen az lenne a várható ellenhatás:
a sok-sok el nem adott lakás
évekig üresen állna.
Pedig, valaki azért is fizet.

Talán a jó vállalkozó,
ki hiába rótt le sok adót,
a cége mégis zörögve fújja a takarodót?
De nem ám, mert rengeteg volt munkavállaló
még ennél is rosszabbul járna!
Hogy? Nos, hovatovább
még az a rossz csizma sem kerül majd az asztalra,
ami egy bátor taxis több év hűvösért
emlegetett URH-án egy véresen komolynak szánt
mozgósítás során!

Lencse

újévi 1 tál meleg lencse
olyan mint a rég várt rendszer
befalni bekapni igen nagy szerencse lehetne
mégis hiába ettem meg
remélve mint egy eszement
sajnos mégsem leszek okos milliomos
én a későn ébredő éhező fő
valahol messze fő egy tál lencse
nincs elég remény hány tál kell még
őszintén szintén ellopták előled a tányért
nem hiszem hogy ez mind ránk fért
keresem nem lelem az esélyt
nem szép hogy elveszett a veszettül vonzó három szó
oly jó volt míg megvolt *
a számon a számon vagy bárhol

SZABADSÁG EGYENLŐSÉG TESTVÉRISÉG

így együtt ez a tím ím eltűnt
bár némi gúnnyal azt súgja énem
ha tévedek kérlek nézd el
most valóban nagyon szabadon
megfagyhat minden hajléktalan
vagy akár nem kéjjel de egyenlő eséllyel
testvérem még te is nyugodtan éhen hallhatsz **

Megjegyzés

**E szép nemes eszme az emberi könnyel örömmel ritkán írt történelemben
úgy hiszem, még nem volt sohasem teljesen beteljesedve
hacsak nem egy sikeres forradalom győzelmi mámorral eltelt első perceiben
** Nemigen hiszem hogy ez mindig is így lesz!*

Lottó

mint amikor disznótoros kóstolót kapok
legyőzik a finom falatok
és az otthoni ízek Igen, így lesz! –
a gondolatot hogy úgylis kövér vagyok
én jól lakok
csak a csomag felénél

ébred a felismerés most már elég
 így tölt el a remény
 ha veszek egy lottószelvényt
és várom hogy hátha Fortuna a céda
 rám mosolyog még ma
 hinni szeretném szíve az enyém
lerágott téma hogy a jó
 egyszer elnyeri az aranyalmát
 isteni jutalmát
csak pár szám ha eltalálnám
 gondjaim fele nyugdíjba menne
 azután mint kiveret kutyák
keresnének maguknak
 meg nem unt gazdát
 csekély pénz a lottó ára
amiért belépőt válthatsz egy jobb világba
 és csak várni kell hittel
 a nyereség bizonytalan dátumára
ami ha sorsod mostoha nem jön el soha
 ám a remény maga is főnyeremény
 általa a minden napok komor bánata
mint reflektor fénye töri meg a sötétet
 hatósugarában visszatér a halódó
 színek varázsa

a munka a tanulás maga is lehet ígézet
 bár nem tudod mikor lesz belőle hasznod
 mégis érdemes lefoglalnod
csak jó néhány lottóhúzás után te pupák
 ad még esélyt a bűnözés
 de ez csalóka ösvény
mert rá az önzés vagy a szükség vezet
 ki elindul rajta elveszthet mindent
 sok-sok évre szabadságot emberi méltóságot
ez túl drága ígéret így csak a lottó marad
 hetente kétszer háromnál több
 egy ötös találat

Csóró csók

kevés nem elég ha olykor csóró csók csattan
fáradt gondoktól rovátkolt ráncolt arcon
igaz az aki kapja örömmel hagyja
és könnyedén adja ki adja
majd szótlán egymáshoz bújnak a fia s az anyja

Második tucat kétsoros

Azért szeretem a rendelőt,
mert a rendőrök nem lőnek le a rend előtt!

Igen ösztönző hatású,
ha rá tüzel hat ágyú!

Taktikája azon alapuljon,
hogyan az ellenség előtt lapuljon.

A kisegér még nem biztos, hogy agyonfagy,
ha a határban nagyon fagy!

Nem vitás, ki a hibás,
ha nem jön a prosperitás.

Azért jött be a malőr,
mert a bérnyilkos is amatőr.

A siker után, aki - bután - nem utál,
az gratulál vagy szalutál.

Megviseli a kanembert,
ha megeszi a camembert!

Még sok író is megsüvegelne,
ha rum lenne üres üvegben.

Míg humorodat kiheverem,
a fejem addig ideverem!

Átlátok az örök ködön,
veled én nem közösködöm.

Hiszen látják sokan, mint sért eget,
mikor ok nélkül sérteget!

III. AZ ELŐDÖK NYOMÁBAN

Disztichon

Nem tudom én, hogy mért ver a múltnak a lázas erélye.
Méreg az ételben? Jó, ha vigyáz, aki él.
Fenn lobogó, bús máglya az éhség. Most veszem észre,
biztat a gyomrom, hogy: hidd el, a gyáva ki fél!

Az utókorhoz

Kései kornak vándora, hozzád címzem a legszebb
versem, benne kevély mánész számít figyelemre.
Onnan küldöm az izzó hírt, hol a hajnali szélben
elhal az éjszaka halk szava, lángol az új nap az égen.

Pár lila tátika illata hirdeti, ékes a reggel,
míg rendőrök töltött fegyvere őrzi a rendet.
Őzike lábon futnak az örült percek, a nász vár,
hogyma ma görcsösen összeborulnak a testek a járdán.

Asztali gépcsoda: százezer ember jár fel a netre!
Nézz oda, tétova térdei rogyva, de lépked a gyermek!
Ám egyszer felnő, és eljön a fény kora, szép lesz!
Mint zöld búza a magból, múltból sarjad az élet.

Emberi sorsoknak fonalát párkák keze tartja.
Ármány és kéj, végképp széttép Morta hatalma.
Meztelen érkezem egyszer Elízium árny mezejére,
lépteim ernyedte hangjai kérnek még ezer évet!

Bár hagyatékom nem lesz zord ércnél maradandóbb,
rímeim éhes garmada kongat néma harangot.
Kis levelembe temetve egy apró disztichon ül meg,
mennyit is érek e földön, majd ebből kiderülhet:

Félhet az ember az elmúlástól, mégis az élet
szab ki oly álnok adót, hogy belerokkan a váll.
Lassan a testem a kortól görnyed, szép, igaz énem
végül a mennyre talál, míg totyog okkal a láb.

Jó olvasó, ha a múltból hozta eléd e regélő
lelket a végzet, tiszteld benne az egykori élet!
Hajdani korba tekintve te már készülj a jövőre,
és lötytyints egy korty óbort értem le a földre!

Bűnbánat

Ma már a vágyam árt nekem,
reményem éltető
csendjében rég kevés a kéj,
megsértett énem ölt.

Rongy ármány jár a földön, és
ahogy a hűvös éj,
elvisz mindenemet, hagyom,
adom a bűnömért.

Születés

Hajnali hús amnézia vont a szürke zománccal
régén a magzati kort, mikor olcsó létem a Földön,
ébredező terméke egy új és büszke románcnak,
várta a percet, az órát, hogy sora végre eljöjjön.

Kis szívem már akkor a bösz csatasorba beállott,
míg a Batallként elnevezett vezetéken a vérem
csöppnyi tudóm kikerülve haladt. Más dolga ne fájjon,
jobb úgy! Önálló légzés híján gondtalan éltem,

míg körülöttem anyámnak érző teste megóvott,
rendesen ellátott mindennel, amit követelhet
- joggal - a szükség. Lám az idő a nagyúr, keze forró-
ígéret, nem hirtelen ébred a vágy! Növekedhet

később gyakran a(-)kár. Szűk lett egyszerre a magzat-
vítenger. Vonzott egy másik, szeretettől
duzzadó létforma is. Elkészültem a jajra,
és türtem, mint szenved anyám első menetemtől.

Mert e világra a fájdalom ártó mérge a küldő,
úttalan úton a testem elindult. Hívta az élet!
Várta az orvos, a nővér. Már kész a fürdő
- szólt egy hang. - Mért sírsz úgy? Élvezd, itt van az éden!

Sírtam, mint aki szenved a friss levegőn, ami gyorsan
körbeölelt, a tudóm is megtelt, szívva magába.
Tudja a kánya a választ! Így jöttünk a világra?
Édesanyák, szemeinkből némán árad a hála.

Végzetes szerelem

Szép ez a lány, mosolyában megismertem a mennyet,
mégis az bánt, hogy a tört életemért kapom őt.

Ö(s)z

mint fiatal buta őz suta kit fura ébredező ér-
zés űz hajt tova óh hova már a szem el nem is érhet
nem csoda úgy iramodsz oda hol a kevély lehetőség
vár hiszen árthat a sors de a rossz soha meg nem ígézhet

furcsa a helyzet az ember a vesztes a harcban eleshet
gyakran a legszebb perced is éget a földön akarha-
tod másképpen mégis csak ha magadba emelkedsz
fel fel amíg csonkának tűnik a börtön alakja

múlik a félelem érdes mérge a bőrödön érzed
hogyan nem is fájón teljesedik be a végtelen álom
megküzdhetsz a sötét vad erővel rögtönözéssel
élve a béred az életed éke ha végre belátod

már hol a bántó nappalok ártó gondolatokkal az elmén-
ket menekülni tanítják rossz hely az ott nem eléggé
fontos a béke ne tévedj mert valahol van a nem lét-
nek kijelölt pici kezdete hol jön a hirtelen élmény

nos pont most lépsz rajta te át kegyesen kecsesen nincs -
visszafelé út döbbsz meg hisz ténylegesen ér-
zed hogy a sárgás barna levél amely oly mereven ring
még az idén az avarba le hull és vértelen elvész

mint a remény mit az élő hordoz zord kebelében
éledező szép múltba tekintő képek igent re-
gélő hangjai nélkül szétomló keveréke
múlnak a holnap az emlékek felidézgetik egyre-

-másra az érzést szép szeme fényét azt amiért még-
is szabad érdemes ártó szándékkal teli korban
őzikeként menekülni remélve a hajnali békét
míg teheted de az őszi avarban elfedi gyorsan

lépted az élted a múltad a sors míg nem marad úgysem
más nemes érző lelkeidből csak egy elsuhanó árny
hóna alatt viszi bűneidet majd megszabadulsz e
sok kínnal teli léttől végzeted ez buta jószág

Kísértés

negyvenes éveimet taposom régen de a láng már
legbelül úgy elcsendesül ártó nagy melegének
most csak a zord emléke mi éget majd feledékeny
elmém végül már nem is ismeri fel nem a láz vár

és csak a szárnyaim fáradt izmai jelzik a múltban
bírtam az éjben az égből a víg madarakkal a versenyt
állni igaz hogy vinne a szív ma magasba a percek
intenek arra feledjem mert aki fekszik a búban

egy párnán rágódva a tegnapok elfeledendő
ízein már a kaszásnak a csörgő lépteit érzi
még a pokol vértől maszatot csúf rémei nézik
és kérdik mire vársz te hamis jöjj mert elegendő

még az erőd hogy a földről feltörj jöjj ide várunk
itt közösen fogjuk mi az új szereped kijelölni
tudod nem is árthat a nemlét mert nem lesz kire löni
majd a haragjának hamis átkát hős ki nem állunk

zúgták lent neked ártani vágyó árnyak az úton
úgy hogy tudtad a zajban a lelkedet égetik egyre
tétova csend az a legszebb perceidet élteti benned
jéghideg önmagad árnyát látod társtalanul most

mondd azt már nem is érdemes élnem nézd hamar elmúlt
hű az a nagy tűz hűs ma az érzelem képzeleted már
űz ide hozzánk hogy fáj életed észreveszed tán
úgy vonz téged a csend ami itt lesz és ha ma elfutsz

rémek elég legyen ártó gondolatokkal az énem
mérgezik ti amíg magam is rút fényeitekben
látom a helyzetemet rágós csúf tényeitek nem
pontos tükrei múltnak a sorsnak ott van az élet

még ereimben lüktet a vér ami néha az arcom
vonja be pírral még a halál kertjében is élet
ébred ahogy lehet és ez a zord természet igénye
nos nem a képzelet űz velem ártani kész a haragvó

elmét gondolatokkal felkavaró ravaszul bán-
tón kitalált tréfát de valóban igaz megesett egy
özvegy jött talpig feketében nagy szeretettel
és kegyelettel telve jelezve hogy oly makacsul fáj

még a halál de a jól átlátszó topja feszült és
vonzó udvarok szép bimbók kivirulva jelezték
győztes az élet súgja a lelkem furcsa egy emlék
mit felidéz ma az elmém rám várj újra derűs lét

Elveszett szüzesség

Szüzi szemérmed fényes ígézet, a szégyened édes,
véglegesen továtűnt. Mért hiszem azt, hogy ez bűn?

Nyári magány

vonz ez a nyári magány tavi békák éneke szól most
mollban a lelkem a hajnali békét szívja magába
míg üzen órák óta a láz és érzem a forró
éjben a vágyat amit nagy néha kibírhat az árva

csillagok fénye ma éget mint pici szúnyogok önző
csókja de viszket a jelzés ők élnek lehet újra
nem jön el értem e percek édes bús mohot őrző
illata már nos a sors oly jól kikeverte e furcsa

hangulatot nem távoli izzó fénye elrévedt
énem a földre lehozza a fák közt rám tör eléri
két szememet heve hallani vélem ej érzed-e végre
béred elég lesz kérdezi egyre de lám jön egy égi

jel kín ébred a gyenge fuvallat hozza a fájó
lángot az érzést elmúlik túl gyorsan a földön
minden szépség hajt az erőm győzz mondja a táj ó
tudom még van időm lelkem köti dolga a röghöz

Változás

A változás, ha erre jár,
az ajtónkon belép,
halk hangja sincs, ránk nem tekint,
nem kéri hogy: megérts!

Mert ő az úr, ez nem vitás,
az ember gyöngé lény,
ha álmodik csak elbukik,
bölcsebb, ha nem remél.

Új év

Ónos eső ont könnyet, hűvös a szél jön az éjféli,
vége az évnek, még várhat a durva halál!

Ébredés

Sokszor megtörtént már ó az a nagy csoda, rám szólt
mérgesen ébresztő órák: ébredj fel! A vádlón,
durván, foghegyről odavágott hang, a parancs fáj.
Míg engedelmes agyam, mint unt termés a narancsfát,
könnyen, búcsú nélkül hagy te el álmaim édes
nektárt kínáló erdejét. Kín, spártai élet,
mint keserű forrás vize árad a sírva köszöntő
értelem, ébredek. Ármány foszt meg a tiszta örömtől.
Nézd, a napok unalomtól terhes súlya alatt én
görnyedek. Árt minden nap. Álmom, csak te maradj még.

Kései szerelem

Hősi eréllyel támad a végzet, a lelkem elégyve.
Kínozt a régi szerelmek elűzött íze. Nem értett
fáradt vándor a lélek e földön. Az élet egy árnyék.
Rémes, az érzelem ártó, gaz, sunyi mérge eláll, és
tűnt érzéseim óvó leple ma féltve takarja.
Téved az ébredező szerelem, ha a végem akarja.

Örült verseny avagy Még mindig savanyú a szőlő

úgy az első ér célba ha(-)mar(-)ha a második állva
nézi a versenyt míg csöpp agya felveti hogy
vaj mért vágat a küzdő csak nem várja a párja
vagy hamis érméért vágya elkergeti most

Emlék

Szívem még ütemében a régi időket idéző,
jó vad, vérbő táncra ma képes, de vitézlő
kedve a szárnyát vesztett szürke madárra hasonló.
Már csak a múltja az élete párja, a drága, a vonzó.

Félelem éget, az éjféli nesztelen ül meg a csendben,
mint gejzír úgy tör fel a sóhaj: rémes a helyzet!
Csendes az ágyam, mégis harcolok égi lidérccel.
Szép szeretőm emléke nyomasztó, mégis ígézet.

IV. ERRE-ARRA TÉVELYEGVE II.

Minden soromban

Minden soromban

Amely+6-

6 *

téged nem a jól választott téma 6

hanem a szavak között mögött

megbúvó gondolat***

Megfejtés:

* „+” meg, mint műveleti jel, „-” elválasztó jel,

**, elnézést, de ilyen jelölés ebben a műben nincs,

*** a megfejtés negatív tetszési index esetén elfelejtendő.

Habár

habár száz hibánk

szótt köztünk több viszályt

ma már tán elmondhatom

lassan véget ér az arasznyi élet

de a nemlétbe magammal viszem az emléked

Magamról

Megráz ma a fránya,

frissen készült tabula raza!

Az a legszebb egész életemben,

míg mások hajszolták a pénzt, én mertem,

és máshogy tettem!

Botor módon rímeket kerestem!

Mint dőre ember egy beton útvesztőben,

úgy mélázgatok az okok egybefüggő rendszere felett,

pedig már-már minden egyre megy,

hisz gondolnom sem illene másra,

csak a késődélutánt zord

éjszakaként kísérő elmúlásra.

Lassan elhal a remény,

hogyan megértsem végre, mennyit érhet

egy sikerekben fürdő élet.

Az örökké tartó éjben mindegy lesz végleg

a mardosó kérdésre a válasz:

Pistám, mond hát! Valami másképp is történhetett volna!?

Oda-vissza csengetnek

Aj rakat merev kerek verem takarjA
aJ rakat merev kerek verem takarJa
aj Rakat merev kerek verem takaRja
aj rAkat merev kerek verem takArja
aj raKat merev kerek verem taKarja
aj rakAt merev kerek verem tAkarja
aj rakaT merev kerek verem Takarja
aj rakat Merev kerek vereM takarja
aj rakat mErev kerek verEm takarja
aj rakat meRev kerek veRem takarja
aj rakat merEv kerek vErem takarja
aj rakat mereV kerek Verem takarja
aj rakat merev KereK verem takarja
aj rakat merev kErEk verem takarja
aj rakat merev keRek verem takarja
aj rakat merev kErEk verem takarja
aj rakat merev KereK verem takarja
aj rakat mereV kerek Verem takarja
aj rakat merEv kerek vErem takarja
aj rakat meRev kerek veRem takarja
aj rakat mErev kerek verEm takarja
aj rakat Merev kerek vereM takarja
aj rakaT merev kerek verem Takarja
aj rakAt merev kerek verem tAkarja
aj raKat merev kerek verem taKarja
aj rAkat merev kerek verem takArja
aj Rakat merev kerek verem takaRja
aJ rakat merev kerek verem takarJa
Aj rakat merev kerek verem takarjA

HAS A SAH
JENŐ - Ő NEJ
ÚJ FIÚ - Ú IFJÚ
DÁRDA - AD RÁD
ŐSE ÓDA - ADÓ ESŐ
A HAMIS - SIMA HA
AKKORA - A ROKKA
TE NEM PÁL - LÁP MENET
A GAZDA MA - A MADZAGA
EDE LÉC A MARI - IRAM A CÉL EDE
KÉT RÉM KÉP KÖT - TÖK PÉK MÉRTÉK
EGER GÖRÖG NÉV - VÉN GÖRÖG REGE
JÉ SEJLET ERIKA ELEJE TÁG - GÁT E JELE AKIRE TELJES ÉJ
AA
G P
U Á
B C
A A
A A
B C
U Á
G P
A A

Szavak

Cigányútra szaladt,
és rajta évekig haladt a lenyelt falat!
Akarom, legyek hallgatag,
mint a zöldellő mezőn legelő öklelő barom!
Hagy kérjem, hogy feledjem végleg
minden kiejtett hangom,
mert bennük tisztán hallom
a nem ártó szándékkal elrejtett
bántó hamisságot!
Sok mondatom előlről kezdeném.
Belátva hibám, az összes imám újra fogalmaznám!
Az Úr legyen kegyes velem,
és ne legyen túl hamar szigorú ítélő bírám!

A boncnok éneke

Édesem, úgysem értheted,
mikor véget ért az életed,
beteljesedett végzeted!
Mondja a zord boncnok énekelve énnekem.
Megérti ezt e halott elme,
ha véget ér a halottszemle,
majd jóízűen kacsint erre.

Ez a világ

Előbb csalódott énemet bátorsággal telemerem,
majd elismerem,
az én hibám,
hogy elgyötörten erre a világra jöttem.
Ha tudom, hogy itt mi vár...
De álljon csak meg a halottas menet!
Habár nem ad vigaszt a gondolat,
mégis szent igaz,
nem tudom, hol is lelhettem volna egy másikat

Munka nélkül

bárhogy szánom minden idegsejtem szüntelen jelzi
rám szakadt belém ragadt
és mint mélyhűtött nitrogén úgy éget a székelyen
körülottem a lég is fagyos ez ellen tenni bajos
hiszen mindent elvesztettem
mikor munkanélküli lettem
azóta – ó hava lett a becsület –
már a vak pók elől is ellopom a legyet csakhogy egyek
tisztességem tüstént tovatűnt
mikor a szükség fekete állásba hajszolt

nem tagadom azóta csalog
havi nettó 24 ezer munkanélküli segélyt kapok
és – törvény szerint – ehhez majd 12-öt hozzá kereshetek
ó mily remek
eldobom magam
hogyan ennyit még szabad
de ennyiből megélni
a sok törvényhozó biztosan nem érti
sehogy sem birok
mivel a félre tett pénz úgy fogy ahogy a remény
hogyan egyszer még bejelentett állást kapok
hagyom hogy a zsebem húzza a diplomám
az eszem súgja ne ugrálj kiskomám
menj el drága alkalmi munkára
s ha valaki ezért megvet
e helyett munkát adjon vagy reményt
mert neki biztosan van elég
de nekem az is jó ha összejön havonta
260-280 munkaóra
mert ez ad elég esélyt
hogyan a telet átvészelnem
amikor kevés az építkezés
ezért elviselem hogy két szeretkezés
között majd irtóra megizzadok
mikor a nyár ver közöttük tanyát
néha mint egy jól húzó igáslovat
egy másik cégnek hetekre bérbe adnak
s ha ott sincs elég szakmunka
majd a forró padláson üveggyapottal szigetelek
a boldogságban fürödve hogy ezt is lehet
vagy örömmel kubikolok miközben senkit sem okolok
s ha a cc-nél ahol figyelj api én napi 10 órát robotolok
a folyosón több nyíl mutat a wc felé
alatta az ötletes szöveg - ezt kapd ki öreg -:
"Aki nem oda jár az épületből ki lesz tiltva!"
így van
mióta nem vagyok meghízott megbízott osztályvezető
már ez is szükséges
mert mi van ha összeszarom magam
vagy a folyosót
most mondd
nincs tisztességem sem állásom tisztességes
sokan okkal gondolják
fogytán az emberségem
s ilyen állattól még ez is elvárható
hisz nem nyögöm az adót a jót
bár igaz, így majd nem lesz nyögődíjam
sem táppénzem nekem
és ha rémmesének ez még mindig nem elég
gyakran elmarad a fizetés

mert a főnöknek sincs elég
és még elnézést sem kér
mikor bemondja az okát
oly rémes a körbetartozás
bennem száz csúnya vakvarjúcska károg
te haver ez nem ezer az éves turáni átok
de megint a szopott fallosz rossz végén állsz most

J. A. után – szabadon?

hejh burzsoá hejh proletár
én pável istván itt vagyok
forog golyónk a sár nem áll
felettem sápadt csillagok
zord kor tanít most elnyomást
kizsákmányolást rút kevély
szeméten érett tudományt
bukott esély ne félj remélj
halott a táj nem ég a láng
hiába nézek ég felé
betiltva már mint ócska tárgy
jaj nem ragyog a tűnt remény

Attól

Attól mindig a szívem szakad,
ha látom, mit az erőszak ad!

Aszfalt

mint fényüket vesztett fagyott aszfaltburkolatok
olyanok lettek az egykor izzó érzelmeim
kihűlt a vágy az illanóálmok nem űznek tovább
a megvalósulatlan tervek egyre szorosabb páncélt vonnak körém
pedig a mozdulatlanság már majdnem halál
és lassan mindegy már
hogy a szélsors mily seprűvel kotor felettem
nincs már gyors változás csak lassú kopás
elért a mozdulatlanság
olyan lettem mint ti mint mindenki
nyertes is vesztes is
szilárd új aszfaltút választ el – köt össze minket így.

Ostobaság

Nincs akkora ostobaság
melynek a látszatát
ne vállalnám
boldogan
célom
elér-
ése
ér-
de-
kében.

Múlt idő

Nem is oly rég, buta suhancként úgy gondoltam, hogy a múlt már lezárt. S, mint büszke nemesgáztöltés örökké állandó marad.
De mára, a kissé cinikussá vált lényem naponta látja, a múlt a jelentől miképpen változik, hisz minden perc valamit átad magából, egyéni, gyakran borgőzös hangulatából.
A vízszintesen eldobott tárgy végül kitérül a kezdő irányból, mert az erők dőre eredője, már nem a szándékra figyel, és a kezdeti igen, holnap nemet jelent.
Felnőtt fejjel naponta érzékelem, hogy a múlt történelme miként íródik át.
Minden jó szándék, emberi tisztesség látszata elbukik az üggyel.
Az úréval arányos, ahogy a szolga becsülete fogy, de ez, mint a korán érkező tavasz, senkit sem zavar.
Csak a legmélyebb a tudat alatt kiállt egy fájó hang:
segítség! Megöl e nem várt változás!
Ember, a fellegekbe csak ragasztott szárny emel!
A Nap, az izzó tűzgolyó mindent eléget!
Ikarusz, vigyázz a percek lesik hibád, mint jó vadász, mikor fegyverét célra tartva, vár az alkalmas pillanatra!

Forgószél

Mint lelkes forgószélben táncoló száraz falevél,
mi keresve helyét már-már földet ér,
majd e tervét látszólag feladva,
tör egyre magasabbra,
úgy keresem helyem az életben.
Néhány versembe bevéstem jó néhány mondatot,
ám a siker nem jár gyalog, ha teheti másfelé oldalog.
Mint egy kókadt libikóka,
billeget erre-arra a hangulatom,
ha arra gondolok, verseim majd mennyit nyomnak a latba,
a végső, nem várt elszámolásnál.

Tagadom

tagadom a fejfájós másnapot
tagadom hogy más vagyok
tagadom hogy a nagy játékban

hol a mindenség a tét
hol minden szép cél
mit kigondol a merész ész az csak a győztesé lehet
tagadom hogy ott csak másnak osztottak lapot
amíg élek tagadom TAGADOM

Szellentés

Nézel, nézlek. Ki volt?
Nem én!
Én sem, hidd el!
Elhiszem, mégis érzem:
a szellentés
illata, mint nagy madár,
úgy száll
körültünk.
Jól belejöttünk!

Mint minden

Mint minden értelemmel rendelkező lény, olykor én is elgondolkodom a lét rejtett értelmén.
Ültess egy fát, építs egy házat, nevelj minél több gyermeket!
Közismert e sablon, minek könnyen táruló csapdájába bárki beleléphet.
Akár te is, ha csupán a csillogva csacsogó felszínt szemléled, nézed!
Hiheted okkal, hogy ennél sokkal bonyolultabb e szigorú világ, ami ütésre készen, egyre egy szeges korbácsot tart kérges kezében.
Jaj lesz neked, ha elvéted a többség által kialakított szabályt, és az élet nevű játékot rosszul játszod!
A valóság gyomorsav túltengésben szenvedő bíróként ítél, majd szadista ítéletvégrehajtóként gondoskodik arról, hogy tettetted sikerüljön minél előbb megbánnod, hogy legyen mit sajnálnod!
Úgy gondolom, könnyen elérhető dolog, hogy az élő tartós nyomot hagyjon, és utána minden más legyen, mint az üvegfelület, amin meztelen csiga végigmászott.
Nem kívánom, hogy mindenki hősként, még kevésbé, hogy antihősként élje le életét!
De mindenki tegyen meg minden tőle telhetőt, hogy utána a világ egy kicsit emberibb legyen!
Ez adhat csak csöppnyi létünknek elég értelmet, hogy elviseljünk minden rosszat, mitől az akarat meg nem foszthat!
A legostobább gyakran ismételt kérdés a: „Miért?”
Az ember születésével megnyert egy értékes ajándékot, az életet.
Igaz, senki sem kérdezte: vajon akarja-e?
Naponta bántanak szörnyű emberek, rémes helyzetek, ezért vált az elkeseredés oly mély árokká, hogy az alját nem is látod már!
Okkal-joggal bánthat a fájó felismerés, a jó szándékod jutalma gyakran csak iszonyú megvetés azoktól, kik az élet súlya alatt görnyedve, korán öregedve, még csak nem is könnyezve mondtak le álmaikról sorban, és most azért mocskolnak téged, mert ébred bennük a kínzó felismerés, lehet másképp, és azt irigylük tőled, ami világítótoronyként látszik az éjszakában, hogy te még nem adtad fel!
De jól van ez így, vékonyka reményed éltesd, míg élsz!

Mint üzekedni vágyó baknak a nász, legyen fontos neked, hogy egyszer vele együtt temessenek, mert a legtöbb lábaink elé kerülő akadály, mint fodros csipketerítő az asztalt, úgy díszíti a pályát, és az élet ad elég esélyt, hogy az egyén, a jó és a gonosz által vívott harcban megtalálja méltó helyét!

Szédülten nézem a világban létező hibák halmazát, és nem boldogít a felismerés, még számtalan generáció előtt nyitva a lehetőség, hogy javítson valamit az utána következő nemzedék helyzetén!

A nagy(-)világ és én

Túl piszkos hely
 kényes énem
 részére
 ez a foltos,
 kormos
 nagy(-)világ.

Nem vitás,
 még azt is jól tudom,
 hogyan fényes szemében
 én csak egy piszok folt vagyok
 a sok emberi könnyel tisztára rítt,
 görbe körme alatt.
 Így hiába fájna a realitás,
 a megoldás az,

hogyan csak
 igen rövid ideig
 bírnak elviselni
 a nagy(-)világ és én
 a másik testén, lelkén
 lévő rút fekélyt!

Elmúlás

A nyugtalan mindennapok minduntalan
egyre mélyülő sebet vájnak belém!
Ahogy egy kis patak az átkos aszálykor apad,
vele fordított arányban dagad partja a törtető elmúlásnak.

Szürkeség

Igen, nem?
Nemigen hiszem,
hogyan a helyes válasz,
mint árva lányra a bánat,
oly tisztán rám találhat,
hiszen a kevély büszkeség
szülte szürke románc
sem fest másként,
mintha a feketén magányos éj
egyre egy frissen lopott fehér fénnel
enyelegve keveredne.

Hold

Tegnap éjjel, teli képpel, mint egy félénk kísértet lopakodott át piciny szobám megszokásból csukott ablakán, majd gyengéd, akár az összes halandóra a végállomás türelmével váró sír, oly hűvös fénnel borostás arcomhoz ért a felhőtlen ég bús királya, a halványan sárga telihold. A szerelemnél is édesebb első álmomból, ahogy a részeges keze eljár, ha úgy érzi, hogy galádul bántották, oly hirtelen felijedve, egy besurranó tolvajt formázó, mint a felhős ég, éppoly sötét árnyékot vettem észre, rosszabbik énem megismerésének döbbentségével, a jobbik oldalamon, a balon, a fehér falon.

Ahogy a jól fizető öttalálatos lottószelvény megvétele az utolsó előtti - különben ritka - józan pillanatban, oly jó ötletnek látszott egy ismert szőröző, okkereső riporternő alaposságával megvizsgálni a kissé újszerű gondolat valóságtartalmát, hogy a félelem, akár új szerető a férfiasságot, úgy edzi-e a bátorságot.

Valóban, mint eszméletlenül a sínek közt fetrengő részeg, én is elég merész lettem, hogy takaróm puha páncélját ledobva, mint egy reménytelenül jóindulatú úr, az anyagi gondokkal küszködő, dörzsölt csaló ellenében, akképpen válnak védtelenné a hajnali hideggel szemben és elinduljak, akár egy elhivatott felfedező, hogy megkeresem az ijesztő árnyék rémisztő eredetét.

A fejtörő rejtvény, sikeres megfejtése után, ezen éjszakára nézve, mint a szüzesség elvesztése, oly véglegesen felébredve, néhány igazán okos gondolat ébredt bennem arról, hogy olykor, a csak általam látott jó tulajdonságoktól teljesen eltelve, milyen nagy - remélem még szarvatlan - marha is vagyok.

Majd elmélkedtem azon is, hogy a valóság milyen más, mint egy furcsa árnyék a falon, mit a hold és a takaró incselkedő játéka okozott.

Az már csak hab a tortán, egy nem túl édes adalék, mindehhez mily könnyen adott kéréslen segítséget a képzelet, fokozva a várható hatást, mint jó katalizátor, mi segíti ugyan az átalakulást, de dolgozzon inkább más, hisz ő végül, akár a Simon Templárt alakító Roger Moore jólféltésege öt perc verekedés után, változatlan megmarad.

Még jókora adag volt hátra a begipszelt lábon tántorgó éjszakából.

Talán három óra múlva, egy szadista tömeggyilkos kérlelhetetlenségével, és egy doppingoló súlyemelőként erősödő hangon, szólt volna az elektromos ébresztő óra, de addig az alvásra szánt időt, ahogy egy gondatlan gazdát a fortélyos szolga, oly ügyesen meglopva, leültem lazán egy fehér papír elé, amely tiszta volt, mint a frissen esett hó, légszennyeződés mentes helyen, egy magas hegyen.

E tenyérnyi lap oly kihívóan bámult rám, mint aki életében először szellemet látott, szinte hallani véltem, ahogy kérdezi: csak nem akarsz írni rám? Ne tedd!

Balgán azt hiszed, a világmindenség parányi részét megértve, eljuttathatod az értelem értékes tüzeit a különben érdektelen embereknek?

Mint egykor Prométheusz, vigyázz te is az ő sorsára jutsz, ha magadat becsapva elhiszed, bármi fontosat megőriz egy védtelen papír!

Megőrjíts, ha arra gondolok, én őrzöm majd rád bízott, a rossz lányok öleként táruuló titkodat. Én felelek érte, mindez ne menjen, feledéstől fedve, közeli enyészetbe?

Nem túl nagy kihívás ez egy oly gyöngye papírnak, mint amilyen egy fehér májú hölgy vágya, közönség közben, hogy a földet elhagyva magasan repüljön?

Az érték még lehet szemét, mert minden szemét, ami nincs a helyén.

A legszebb lejegyzett irodalmi alkotás, olvasatlanul szintén az, mert még nincs, az őt megillető méltó helyén, sok emberi agyban, a lassan kialakuló köztudatban.

Ilyen és hasonló elkalandozó csacska, mert nincs semmi haszna, gondolatok között köszöntött rám a reggel, mikor is a hold sápadt fényét, mint bukott angyal a glóriáját veszítve, nyiladozó értelmű emberpalánta mindent tudni akaró kíváncsiságával figyelte, hogyan készülök fel fürdő szobámban, a mindennapi full kontakt menetre.

Jó sorsomon elmerengve

Jó sorsomon kissé elmerengve,
gondolkodom azon,
mi lenne, ha egyszer végleg
elveszteném a szokott játéktéremben
a cég havi veszteségét!

Már meg sem áll

ez oly kor hogy olykor
már meg sem áll a láb félve hogy félre léphet
pénzre vár a család a lány egyetemre menne
a gének erre esélyessé tennék
de ez még kevés kell a pénz
épp ezért nem elég nyolc hónapon keresztül
a napi 10-12 munkaóra menni kell a hívó szóra
míg a főnök mondja
ugye Pista tudsz jönni holnap
a mai délutános melódia után
tán nem vág kupán
a reggeli hosszú műszak
bólintok jaj mi egyebet is tehetnék
már mondtam kell a pénz
és hiszem a főnök majd
időben mindent megfizet
bár nem az ő számláját terheli a tény
a melóhoz kell a kalória
enni kell és inni kell
kávét bögrével piát vödörrel
napi három doboz cigi ciki
de alig elég mert oly gyorsan elég
és nem is ad erőt csak reggeli köhögést
mikor kaparó torkom hurutos váladékát
magas ívvel az aszfaltra terítem
a szembejövők kényesen öklendezni kezdenek
magukban engem a megfelelő helyre tesznek
hahó ez egy nagy tahó
csak én tudom nem ez a valódi énem
érzem megölt már régen a mérhetetlen szégyen

Nagymenő tervező

Nagymenő tervező a bíróság előtt szól védekezőn:
„Ember tervez, Isten végez!
Azért mégis rémes, hogy a hidak élete ily szörnyen véges!”

Nyomor

tegnap a parkban elébem toppant
egy felettébb gazdag részeges
majd ijedten kérdezett
mondja jóember maga egy jó ember
nyomban elgondolkodtam
ha akár egy picinykét jobb lennék
talán azonnal bevallanám hogy nem igazán

Ne legyél költő

ne legyél költő soha te ostoba
hisz oly kevés a bér
mit a kevély költészet fizet egy elrontott életért
azért hogy érzékeny lelked a mennybe emelhesd
lemondasz arról mi neked is jár
hogy egy társ valaha rád talál
de még időben ami nincs bőven
álljon meg a halottas menet
mi téged élve verseidbe temet
hiszen tudod mikor konok soraidat papírra veted
hogy mindig magányos leszel
mert egy átok a költők sorsa rád ront
és rád önti szennyét
mit csak a nemlét moshat le rólad
és akkor megkésett a remélt felismerés
ezt elrontottad nemrég

Szebb jövőt keresve

Ma is, mint minden este,
szebb jövőt keresve,
gyakran néztem fel a magas égre,
amíg legyűrt végre
a régen a reszkető kezembe merevedett,
konok borospohár.

Elkeseredés

Rémülten nézek!
Forró az éjjel,
én mégis hideg verítékben fürdöm.
Rosszul tűröm,
hogy kínozz az ideg,
az arcom gyűrött,
miként a párnám,
elhaló reménnyel kutatom az igazak álmát.
Szenvedés, most már elég!
Holnaptól nem ér fitty fenét az elkeseredés!

Mert már feladom jó előre az összes álmom,
hiszem, hogy jól járok,
mert így nem marad semmi sem,
amit egy rám törő örült pillanat mocskos mancsa elrabolhatna!

Száraz ág

A tavalyi szárazságban
megbotlottam egy száraz ágban,
amit két éve egy furcsa lázban
önmagam alatt levágtam.

Izgatás

Mivel szörnyen nagy a vád, összeült hamar a rögtönítélő bíróság.
A pulpitus mögött egy ősz hajú bíró ül, míg előtte egy apró nőcske áll.
Szól a férfi.

- Érti? Hiába tagadna itt délig, hisz tudom, lenne mit titkolnia bőven, ám ön csak az őszintét lökje, hölgyem! Sokat segíthet magán egy hiteles vallomás.
- Mondja hát, igaz az ön ellen emelt vád, elkövette az izgatást, a lázítást?
- Ó nem, a lázítást, azt semmiképp! Legfeljebb csak pár órás lazítást a munkahelyemen, mikor egy-egy szép estére készültem.
- És mi van az izgatással?
- Nem tagadom, elragadott az alkalom, ami olyan volt, mint amit az ember egy csendes éjszakában, magának is csak félve lop!
- Micsoda cinikus válasz, ön igen rossz védekezést választ!
- Hogy én védekezést, de hát miért?
- Asszonyom, jobb lesz, ha vigyáz, mert az izgatás nem apró vád, az magában is megáll!
- Nem értem kérem, eddig ez nem jelentett gondot, bár hetente többször elkövettem ezt a dolgot!
- Úgy, tehát visszaeső, ezzel a felelőssége ugyancsak megnő!
- Megnőtt, hát megnőtt, és akkor mi van? Én mindig is azért csináltam!
- Ez még érdekes is lehet, meséljen el mindent részletesen!
- Már az egész napom tele volt valami örült vággyal, mint tavaszi táj az éltető zsongással!
- Látja, csak elkezdeni nehéz, utána megy magától az egész!
- Én is pont így voltam vele, ezért is indult el felé a kezem.
- Értem már, ön a bűn virágaiból próbált tépni!
- Á dehogy, ezt ne tessék hinni, csak az árva férfiasságát próbáltam munkára bírni!
- Még időben álljon meg a menet, hisz összedől mindjárt a vád? Nem látom már, hol itt az elkövetett izgatás!
- Ó bíró úr, hát hogy is látná, hiszen az nem most volt, hanem ott, az új gyapjútakaró alatt!
- Jaj! Jaj! Nagy itt a baj!
- Á, azért nem annyira, bár az éjszaka nem volt nagy durranás, ám a férjem egészen ki tett magáért kérem.
- De hisz ez tévedés!
- Igen az volt, hogy valaha hozzá mentem!
- Na jó, akkor menjen, elég büntetés ez magának lelkem! Álljanak fel...
- Azt aztán mégsem! Ez már túl sok lenne nékem!
- Elmosolyodik a bíró, mint aki mindent ért:
- Szent ég, csak semmi nevetés, menjenek haza, a bíróság munkája mára véget ért!

Tévedésem

Megmértem kétszer
a legnagyobb tévedésem,
körbeérte kétszer,
amitől hiába féltem
és hétszer,
mit szívből reméltem.

Más

mint nem várt támadás után
meggyötört bőröm alatt maradt
húsba ragadt nyurga darázsfullánk ütötte seb
úgy fáj úgy bánt a fura tudat
hogy a rég várt szabad választás során
a következetesen polgárnak átnevezett
munkás már jó korán
elhitte ingyen szinte minden asztmás párt hörgését rőfögését
a jó munkavállalót faló pogromnak sikeredett
programnak nevezett megvesztett kinyilatkozását
hogy érte érted csak érte
illetve felmért átélt érdekében történik önzetlen cselekvése
törekvése hogy szavait kőbe vesse
csak arra jó arravaló hogy elfedjék a tényt
sok fent nevezett derék szervezet mily szervezett
és mily serény míg nagy zsebeit meri teli
nos ez valóban más
mint az átkosban a szánk szélén kicsorduló nyállal
álmodott demokráciánk amiért cserébe
a volt munkás most már bús polgár
gyorsan és boldogan dobta el sok kivívott jogát
értelmes hosszú élethez
megélhetés reményét nyújtó munkához
rég látott kultúrához
télen melege fűtött szobához
saját lakáshoz
nyáron nem hiába vágyott
Balaton parti nyaraláshoz
vagy az egyre több területen égetőn hiányzó eltűnt
sármos álmos magán- és közbiztonsághoz
és mindezért cserébe tényleg rém kevesen vélik nekik még így is megérte az ár
mit benyújtott számlán a változás
DE milliók nyugdíjasok munkavállalók görnyedve fizetik az árat
mit a zord kor vállalkra méretlen rárok
és nem nyújthat más segítő kezét
csak egy tudatos harcos szakszervezet

Elteltem önmagammal

tegnap a veszettül rám törő hajnalban
- szedte vette teremtetten -
hogy is mertem
tán a tényeket nem ismertem
szerepemet a világban
egy röpké pillanatra
rémesen komolyan vettem

Korosztályom

nem szégyen nem érdem
csak pillanatnyi állapot
ami mostanság lázba hoz
amin a sors ujja majd könnyedén átlapoz
mint nagy halom jutalom olyan a gondolat
én még vagyok és izgatja alkarom
a belém karoló csábító alkalom
jaj lelki szemeimmel látom
az átkos horizont alatt eltűnni sármos korosztályom
a forróság kihűl ha a jövővel szembesül
az élet mérge öl
így egyre több ismerős visel már szemfedőt

Köszönet E. A.-nak

nem volna más
csak rút hazug önámítás
ha tagadni próbálnám
hogyan számít mert igen fontos nekem
minden biztató szó
amivel az olvasó illeti az alkotót
mert a jó szó kincs mint a tiszta víz
hisz úgy túl hevít a lét az ég
ha nincs belőlük épp elég

Kiábrándulás

Marx Tőkéjéről már csak tökömön végigcsurgó veríték jut
elkeseredéstől erősen terhelt eszembe,
mi családom nem csekély mértékben szerény
megélhetését biztosító összeg
felkutatása során keletkezik újra és újra.
Ki tudta ezt néhány, kezdeti hévvel eltelt évvel ezelőtt?

Mit ér, ha bánt,
hogyan a kapitalizmus feltételezett sírásói saját
körmükkel vájt gödrükbe görnyedtek önként,
egyre egy szebb világon elmerengve,
míg körülöttük minden,
igaz, nem vadul, de visszavonhatatlanul eldőlt?

Epilógus: juj!

A tetteinkért cserébe járó fájó éj csendjében hiába sír,
zokog az ártatlan árva, megváltásra várva!
Most ő is Tőkén nevelkedett, új tőkések
alig korlátozott hatalma alatt élhet, és félhet!
De éget a mérhetetlen szégyen!

Kemény legény

Nem az a kemény legény, aki állja,
hanem az, aki most kasztrálja.

Majdnem

a napszítta redőny a felénél jócskán lejjebb eresztve
értelmem sápadó fényében
mind csüggedtebben szembesülök a felismeréssel
életem kanóca körül jócskán szétfolyt a viasz.
csupán az utolsó fellobbanás ajándéka jár nekem
hogy átlássam tisztán a helyzetem
miközben egy szó kísért rendületlenül
„MAJDNEM”
majdnem véget ért
majdnem életem
majdnem tettem valamit azért hogy
majdnem kihasználjam egy-egy önként adódó
majdnem helyzetem
majdnem mindegy már hogy valaki
majdnem észreveszi-e búcsúpillantásom mikor
majdnem tar fejemre csapom
majdnem hozzáillő tökfödöm hogy
majdnem pocsékba ment napjaim után osonjak
mint egy halk léptű bűnöző

Biatorbágy

Nem kell ide nyelvi szótár,
megértem, hogy az ideg szól rám:
közeledik Biatorbágy.
Ne félj pajtás, megírja majd az újság:
téged ott a viadukt várt!

Egy csésze kávé

mikor reggel munkába menet
sitt porral bélelt ruhámban a félúthoz érek
egy csésze kávéra egy krimóba betérek
remélve hogy egy csepp felüdülést nyerek
és kába fejembe visszatér az élet
mielőtt elkezdődik a monoton robot
de ma minden összejött,

mert a máskor a hajnali csendbe
boldogan beleüvöltő ébresztőórám
mint a sír úgy hallgatott
nem úgy a szép pultos lány
ő mosollyal szólt hozzám
azt hittem nem jön már
szent ég rideg hazám lám van valaki aki legalább
mint vendéget szereti a költőidet

Támad a h(alálos) h(ármas)

Néha az elégedetlenség, elkeseredés, csüggedés öngyilkosságra hajlamosító, depressziót hozó halálos hármasa az elemi erők őssenergiájával telítetten, mint éhes nagyragadozó a remélt, még élő ebédjére, úgy rohan rám.

A valami - különben nem is érthető - csoda folytán még mindig érzékeny, sérülékeny lelkemet ezek a senkinek sem kellő negatív érzelmek, ahogy a télből, a szélből, a vízből, a jégből összeálló laza kisszövetkezet a kemény, öntelt, konok sziklát, olyan hatékonyan rombolják. Ha a közös erővel támadó h.h. hatása összecsuicsosodik bennem, és a szívós munkával kiépített, a közöny látszatával díszített védelmi rendszeremen könnyedén átcsap, ahogy a trópusi vihar keltette pusztító hullámok a buja élettől burjánzó, gyönyörű korallszigetek felett, akár egy kifícamodott láb, amikor egy hirtelen mozdulattal, az anatómiai helyére rakják, úgy fáj a rám törő felismerés.

Valami, ami tartalmazta a megérthetetlen élet lényegének egy későn felismert szeletét, a felnőtté válás sárrögös útján kényszerből haladva, akár egy baleset után végleg némává vált személy maradék esélye a beszélj szépen és helyesen díjra, oly véglegesen elmaradt.

Ilyenkor kétségbeesetten keresem azt a tizenéves srácot, aki valaha én voltam, aki szinte nevetve sétált át este a sötét, barátságtalan városban, hogy egy nem a tömegével vonzó, ám fantáziáját erősen izgató lány leengedett redőnyét a porosabb oldaláról szemlélje.

A jó félórás oda úton, mint utolsó stádiumban lévő rákos beteg a fájdalommentes elmúlást, úgy remélte, hogy talán mégsem eresztették le teljesen, hogy a benti mozgást, az átlagnál rosszabb magyar szomszéd irigységével rejtse.

De ha igen, akkor sincs semmi az elégnél több bába közt lévő csecsemő reménytelenségével elveszve, amíg ott lehet alig néhány méternyi távolságban az imádott lánytól.

Minden kétségbeesett erőfeszitésem ellenére, a saját múltomon kívül, sehol sem lelem meg őt, ki egykor remélte, hogy mint jó családból származó gyermek, még felnőtt korában is megőrizhet valamit a szivárványszínű szívéből, és a tetoválás fájdalmával az értékrendjébe vésve marad a hasznos mellett egyéb fontos kategória, például az őszinteség, az egyenes derék, a mindent elsőprő lelkesedés, vagy a félénkségében is megejtő első szerelem szentként tisztelt örök emléke.

Csak ha támad a h.h. azonosulok újra, a harminc évvel ezelőtti önmagammal, aki úgy hiányzik, mint üveges tótnak a hanyatt esés elmaradása.

Mivel nem csak ellobbanó szalmalángként éget a csak a közepesen muzsikálgató jelen, csalódottan kérdezem: „Atyavilág, mi lett velem?”

Mint egy HIV vírus a ráolvasással szemben, oly érzéketlen lettem!

Már csak ritkán bánt a környezetemben lévő emberek értelmetlen szenvedése.

De még inkább, akár a csökönységgel társult rút tudatlanság, úgy fokozza a bajt, hogy a részvét, ahogy a tisztesség megőrzése egy kísértéssel teli életen át, oly sok legyőzhetetlennek látszó akadály leküzdése után, nehezen bír rá, a csak a lelkiismeretnek hasznos, mégis alapfeltételként szükséges cselekvésre.

Évtizedek óta használt pénzérmeként megkopott, az elégedetlenségből bőségesen táplálkozó tétova cselekedeteimet vezérlő tengeremély szenvedélyem.

Így már csak a megszokás a legfontosabb mozgató rugó, mi néha, méla undorral telve, jótettre sarkal.

Istenem, segíts nekem, ha az évek számában nem is, de legalább, a nem rég rögzült kellemetlen emlékként belém fonódott érzelmeimben, újra gyermek lehessek!

Nézem jobbról

Nézem jobbról,
nézem balról,
mégsem látom meg az okát,
hogyan éhesen
mért szeressem
a politikát.

Bukás után

Utált főnököm bukásán mélyen megrendültem,
majd üresen maradt helyére ültem.

Itt a kórteremben

Itt a kórteremben,
hol mindenki hülye,
csak én vagyok nádszál
karcsú helikopter,
alig értem, hogyan lehet!
Hiszen mindezt csak magamban mormoltam el.
Mégis, hirtelen átszállt,
lehúzott fejem felett,
egy teli ágtyál.

Legszebb versem

Legszebb versem még nem írtam meg,
mi jóval halálom után is megőrizné a nélküle, mint a hajnali harmat
az egyre erősödő napsütésben, oly tűnékeny emlékemet,
amivel kárpótolhatna az alkotóm,
hogyan az átlagnál érzékenyebb lélekkel
és nem vasszegekkel kivert bunkós bottal vert meg.
A fuldokló kétségbeesettségével,
és egy kémsonda alaposságával munkálkodik lüktető agyamban a nagy gondolat.
Nem is titkolja nagyra törő vágyát,
hogyan a számára megtestesülést jelentő
hordozó szavakra találjon egyszer,
melyekben a tartalom és a forma jogosan megkívánt egysége,
mint a szó a sors könyvében,
oly biztosan valóra váljon.
Egy öntelt rendő(-)biztos(-)ságával (Vagy inkább szagával?) tudom,
az aranyárgára festett búzamező az érlelő,
éltető nyár vége felé, nem vár sokáig hiába a közeli aratásra,
mikor a könnyű kezű kaszás szabályos rendre vágja.

Az ötödik X közepe felé még érzélem hevít,
a tettekézség úgy feszít, mint részeg duhajt az indulat,
a kelletténél öttel több pohár felhajtása után.
Akár egy gyakran viselt kétéves farmernadrág,
oly alig kopott férfiasságom teljében élek.
Igaz viszont, hogy az érett korra oly jellemző megfontoltság
már jó előre fékező gyeplőt rak vágatni vad csikóként most is kész képzeletemre.
Szerencsére, panaszra nyitni csak ritkán van elég okom
a nem mindig halk imát mormoló szám.
Egy öntelt rendőr(-)biztos(-)ságával (Vagy inkább szagával?) tudom
az aranyárgára festett búzamező az érlelő,
éltető nyár vége felé, nem vár sokáig hiába a közeli aratásra,
mikor a könnyű kezű kaszás szabályos rendre vágja.

Amíg fejét

Amíg fejét haj takarja,
jó iramban hajt a karja.

Furcsa nap

Furcsa nap volt a mai,
hiszen évek óta először esett jobban az eső,
mint a sohasem volt túl magas
élepszínvonalam.
Pedig juj, hogy utálok azt,
ha a parkban lévő szobám
elázott papírkarton falán
keresztül veszettül hideg cseppek
keresztelnek nevesincs nincstelennek.

Egyedül

Lám, már a magány sem vár rám,
még szenvedés sem néz kevélyen felém.
Igazából nem is tudom,
mi ad arra elég nyomós okot,
hogy mégis, olykor
hang nélkül, botor módon zokogok bele
a vihar előtti csendbe,
a körülöttem lévő
elrontott életekre figyelve.

Néha csüggedten látom,
mélyen izzó, fájó álom,
mint költő egyedül állok
vérző szívemmel,
egyre csüggedő hitemmel
a meggyötört föld
hátán élők
reménytelenül sok boldogtalanságával szemben.

Soha senki

Hogy az utolsó szó jogán csak egy mondatot adhatnék tovább
mindazoknak, akik fejüket ingatva ugyan, de még meghallgatnak,
az hasonlóan valószínű,
mint az, hogy a sarkvidéki jégpáncél,
akár a kávét átható gőz,
oly forróvá hevülne hirtelen.
Mégis, forrón hideg elmémbe,
mint aknáját a serény tűzér,
naponta ontja a meg nem értés bánatát, egy szófűzér:
soha senkinek sincs semmi másra reális esélye,
mint, amit egyedül maradva a magányos éjszakában
ő őszintén el nem hisz!

Rövid éken

Rövid éken még vidéken sem ülnek,
ezzel könnyen szembesülhetsz.

Mesét írok

mint szorgos pókok
finom hálójukat szövik a napok
és serény hetek segítenek
hogy elkészüljön az új ruha
amit a gyorsuló idő von szorosan a régi fölé mutatva az előnyt
mit méretlen adhat a tapasztalat
ám a sok egymásra merevedett réteg
azt jelzi újra és újra
maholnap megöl az egyre bővülő páncél egyetlen súlya
- lám csak milyen az ember -
én minden kételyem feledve tervezgetek
hogy a gyermekeknek tréfás mesét regél majd a lant
mely munkálkodik mélyen a tudatos felszín alatt

Én is magamról

szívesen szeretnék szenvedve itt az építőiparban
de baj van ellopták mára a drága egzisztenciámat
hiába szánom az összes hibámat
nincs bennem imádat
csak magamban mormolnám megkésett imámat
míg húznám a gyatra igámat
fellövell bennem a bénító bánat
valami fájdalmas dolog még megmaradt
a megszokásból magamra kapott romos munkásruha alatt
amely mint végsőkéig fakult fénykép

őrzi tényként a tűnt tavasz elúzótt fényét
nem tudom mért teszem
de majd megveszek hisz valami fontos dolog elveszett
mint az ifjúság
ó az mily rossz újság
hogy hol volt hol nem volt egyszer
- és nem mese ez gyermek –
a mindennapok vendége volt
a biztos társ a létbiztonság
hogy hol itt a kárpát völgyben
munka volt bőven
az éhség a torzszülött ezerarcú rémség
csak akkor mutatta képét
ha pár percet késett az ebéd

tény a kevély remény olykor
régen is letette fegyverét az idő előtt
míg most ilyen a választott sors
minden reményét vesztí el végleg idő előtt

Nem kell mindent viccnek venni avagy Ez rám is vonatkozik

mint unt bús kun
kurva
 úgy
 kussol6sz
kis költőcském
 ha soha
 nem alkot6sz
 maradandó
 művet

Vágyaim

Meggyötört, hogy rám köszönt léhán néhány régi vágyam,
közülük a legtöbb sokáig volt a lét útján botorkálva meggyötört életem társa.
Kevés kéjjel láttam éjjel,
egy meg nem rendelt álmoképben,
hogy mennyit érhet, ha hozzám a múlt túl közel férhet!
Néztem sután meglepetve,
míg vágyaim lelkesedve jöttek szembe.
Hús szívembe izzó szeget vertek,
kíváncsian rám nevettek!
Megismersz-e? - Kérdezték a tekintetek.
Néma szavuk boncolókés,
mely lelkemben mélyen turkál,
míg a felismerés súlya hull rám:
valami fontos dolog elveszett!
Vágyaim csak jöttek, jöttek, mind más színű ruhába bújva,
az igazság sápadt fényébe tündökölve.

Ím az első fehérszínű, látszott rajta tisztaszívű.
Gyermekkorban volt a társam,
amikor még, hogy jó leszek, arra vágytam.
De túl sokan vélték látni madártolltól ékes hátam,
ezért veszett eszme régen: boldog az, ki másért élhet!
Lángvörös ruhába öltözött a szertefolyt szerelem vágya.
Mennyi nő volt reménytelen vonzódásom drága tárgya!
A lázas éjszakában szivárványszínű mezbe bújtak rég elfelejtett:
„Mi leszek, ha nagy leszek?” tervek.
Sértődötten zsongtak-bongtak,
felzaklatott, mit hallani véltem:
elérhetem, megszerzem, akarom?!
Elmúlt idők nehéz terhét idézték fel
korosodó szívemben.
Jól tudom, az elsuttogott szavak nagyhatalmak,
és értem miért fáj, mi elvetélt,
és mennyit ér egy ember, ki még felnőtt fejjel is remél!

Igaz ember

Lehet az is igaz ember, ki minden áldott reggel
vidám kedvvel igen alaposan elver?

Október huszonharmadika

Segítségül hívom október huszonharmadikát,
hogy megfogalmazzam,
miért nem fogja szolgálni soha kiábrándult tollam a gyűlölt politikát.
Csak 41 éve, hogy a magyar népnek egy csalóka esélyt kínált a végzet:
esélyt, hogy szabadon élhet!?

De közbeszólt a nagypolitika.
Egy birodalom erős hada jött lánckeréken,
hogy visszatérítsen megunt hitéhez.
Míg a világ másik fele,
hova tartozni kívántunk végre,
karba tett kézzel nézte,
hogy országunkról Moszkvában, hogy szólt az ítélet.

Mennyi kiömlött drága vér volt a bér,
hogy hittél, Magyarország!
Molotov koktél, ágyúk, puskalövés,
túl sok szörnyű halál,
két kézzel aratott az öreg kaszás!
41 év távlatából mindegy már,
melyik oldalon állt, kit golyó talált,
hogy érted küzdött szent szabadság,
érted, akit azóta is mindenki másképpen lát,
vagy egy kormány, embertelen gépezetével,
kezébe fegyvert téve, idegen országba hajtott,
hogy vívjon igazságtalan harcot,

vagy szinte gyermekként kenyérért sorba állva,
küldték idő előtt a mennyországba.
Egyformán fáj minden emberi halál.
Nem vagyok bíró, hogy ítélek,
mert ISTENÉ a végítélet joga!
Ezt senki se vitassa soha!
Én, a megbékélésjegyében siratok minden áldozatot,
kit a politika vérpadra hajtott!
Viszont fejet hajtok, hogy kifejezzem tiszteletem a megannyi hősnek,
kiknek emléke jogosan dacol a múltó idővel.
Az én dolgom az, hogy írjak, hogy bízzak,
hogyan végre mindörökre súlyba rakjuk a fegyvereket,
és az erőszak többé nem vesz el ártatlan életet,
több tízezer ember nem kényszerül máshol keresni hazát,
mert mindenki nálunk is mindent megtalál.

Mi ad vigaszt?

Mi adhat vigaszt,
vagy - legalább - egy galád
mosolynak álcázott, huncut grimaszt azért,
mert, mint a mennyezet falára
egy égő gyertyából a megolvadt viasz,
oly ritkán cseppent számomra
felhasználható tudás
az ünnepelt nagyok
bálványként körbetáncolt asztaláról?
Csupán egy gondolat enyhíti kínomat.
Korunkban már csak ilyen a világ!

Szép volt az este

szép volt az este
az alkoholmámor elvitt felemelt
magasra magasra miért is tagadjam
a kocsmapultra támaszkodva
szép voltam sikeres erős
és semmiért sem felelős

Harangjáték

Mint kopott tavalyi gúnyám,
oly csúnyán megszokott dolog,
hogyan sok okos harangként
kong bennem az üresség.
Kókadt elmém, száz üres emlék,
csalóka nem lét, az csupán véletlen,
hogyan nemigen tetszik
ez a kérértlen harangjáték,
mit tessék-látsszék alapon

most csüggedten hallgatok?
Nem! De félhétig mégsem engedek,
azután még kissé sután,
minden mindegy nekem alapon,
teljesen felébredek,
és lassan,
ahogy az álmos nap halad,
magamtól felkelek.

Sírvers!

Bánja kánya, bárki látja,
elköltöztem egy más világba.

Misztérium

mint egy elsuhanó árnyék
vagy egy olcsó játék
újabbán ennyit jelent nekem a régen fényesnek tűnő élet
tényleg várom a véget
hiszen végre végleg megfejtette már
az életben meglévő a sok szabályt e vén számár
felesleges minden duma ismert a lét megannyi misztériuma
a rögzös emberi pálya majdnem végig járva
újat már nem mond a kor
ahogy egyre gyorsulva felettem eloson
bár régen sokszor reszkettem mint egy buta kiskutya
mért tettem hogy szerettem reméltem
miközben túl gyakran féltem az ismeretlentől
és attól hogy a sorsom végül eldől
de most hogy utamat majdnem végigjártam
tudom hogy az édes gyermekből
hogy lesz mérges felnőtt mire felnő
milyen ha a szerzett közöny bennünk óriásra megnő
mennyi megcsontosodott konok értelmetlen érzélem adta ki csekély béretem
egyre kevésbé vonz az ismeretlen női test varázsa
már-már kihűlt a szerelmek varázsa
volt kislányok egyre több nemzedéke
szemem előtt ér az öregségbe
lassan én leszek a domináns hím
az egyre fogyó családban
már csak az elmúlás misztériuma
ragadja meg újra és újra a képzeletem
csak azt nem ismerem
hogy mit adhat még a vég
ha én is végleg hazaérnék

Harmadik tucat kétsoros

Elfogadja a tele kezét
ez a sok kis felekezet!

Balul sült el Marci bálja,
mert mindenki göndör haját cibálja.

Olyan ez a forradalom,
ahogy hévvel forr a dalom!

Végtére is,
mehetek én a WC-re is.

Nem is értem, miért menő
az a lusta kistermelő?

Ránk szakadtak ordas eszmék,
innen folytasd most a leckét!

Vitatkozik a két félteke,
az emberek remélnék-e?

Megrengeti a lovagrendet,
amit rövid lábai közt lenget.

Ha eltalál a jatagán,
a sírban tör rám a magány.

Megmondta az analízis,
betegsége paralízis.

Túllépett minden normát,
mikor velem reszeltetett tormát!

Megjelent a slágerlista,
első helyen Pável Pista.

Egy születésnapon

volt egy kor te nem is tudhatod talán
egy öcsi te lány vagy talány
haj
mikor a hosszú haj
még tiltva volt
mint a becsületen a piszkos folt
de úgy rémlik valami mégis
valami szép is
valami remek
történhetett velem
mi mágnesként vonzza újra
vissza
a tiszta

múltba
elrévedt
énem
acélos képzeletem

ő volt
egy kor
egykor
mikor én még
a kezdők reményét
hordtam gondoztam földhöz ragadt
magamban
míg tehettem
míg lehetett
de mért is jutott ez éppen ma az eszembe
mikor ma töltöd be huszadik éved
s oly szép ez
vagy mégsem
hisz az ünnepi hangulat
csak félbe maradt mozdulat
mikor egy pillanatra a láb megáll
és nem fut tovább
a körülöttünk
s bennünk
lévő
mélybe
a reménytelenségbe
mit ez a kor még
kéretlen mér
a legtöbb fiatalnak
ki ha rossz helyre született
az élettel sem csinál túl jó üzletet
nekem is fáj ahogy csattan a szülinapi
tószt
és a szó
kissé bántó
pedig bennem
a szándék nemes
látod most én is könnyezem
míg ez az érzés téged az égbe emel

Halottak napja előtt

Csak egy gyorsan illanó,
mindent itt hagyó röpke hét van hátra még,
a könnyörtelenül közelgő halottak napja előtt,
de engem már eltölt egy furcsa hangulat,
mi olykor, nagy ünnep alatt
kínálkozik egyedüli társnak,
mert hű kísérője a magánynak.

Év közben az ember teszi dolgát,
rója a mindennapok lélektelen robotját.
Ilyenkor a gondolat,
mint sánta ló, úgy halad.

De ha az ember elgyötört testének, fáradt lelkének
végre ad egy kis szabadidőt,
mint a töltőre rakott
lemerült akkumulátor belsejében,
újra pezsegni kezd az élet,
mert így szólt valahol az elektromos ítélet.
Míg száguldani kezd az eddig béklyóba vert képzelet,
és bejárja azt a fényes pályát, ami számára egyáltalán lehetséges lehet.

Sajnos már 44 éve,
hogy a sors egy csöppnyi bölcsőbe téve,
egy arasznyi esélyt adott. Esélyt arra, hogy éljek.

Mennyi őszám végezte küldetését sikerrel,
nemzett, szült, szeretett, nevelt,
hogy egyszer majd én is jó ember legyek.
Ha közülük csupán egyetlen egy,
mint férges gyümölcs hullott volna el
idő előtt, nos, én...
biztosan nem lennék.

Ezért nem engedem soha, hogy legyőzzön a csüggedés!
Túl sok generáción keresztül
őrizte meg a teremtmény rendületlenül
azt a hosszú láncot, aminek a végén állok.

ennyi számomra ismeretlen,
ma már holt embernek köszönhetem
az életet, az éneket, a sokszor bírált egyéniségemet.
Nincs elég hatalma a szónak, a számnak,
hogy méltó hálámat
kifejezzem előttetek,
elrebegve köszönetem,
ezért magamban mondom el imám,
talán meghallgatásra talál.

Jó nagyszüleimről
csalóka képeket idéz elő
képzeletem - és ez érthető -,
hiszen nem láttam őket erőteljes duzzadó fiatalnak,
szép menyasszonynak, karcsú vőlegénynek.
A teljes képből mélyen hiányzó részek.
Emlékezetemben mint jéghegy a sark körül,
oly tartósan belém kövült
holtbiztos tényként egy fájó érzés,
hogy szerettek.
A nyári szünetekben miként neveltek.

Külön említem meg a Rác tatát,
kinek gyermekkoromban kedvenc unokája voltam.

Végül, a legnagyobb, legfájóbb hiány, szegény édesapám.

Tudom, a könnyözön
sem segíthet sajnós a holton.
Csak az élő nyugtatja vele háborgó lelkiismeretét,
és próbálja - már túl későn -, kifejezni szeretetét.
Az arcunkat mosó, hulló sós cseppek árja
eddig cselekedeteink szigorú bírása,
mert bizonyára már vétkezett az, aki él,
ha nem is mind börtöntöltelék.

Követhetünk el hibát, mi ilyenkor visszajár,
visszahozza a minduntalan, múltban kószáló képzelet.
Kivágnám magamból, mint sebész éles szikéje a rákos daganatot,
mindazt, amit valaha szülők, nagyszülők ellen tettben,
gondolatban elkövettem.
Megtenném most igen szívesen,
akár nagy áldozattal,
amit régen, nem is értem miért,
talán daczból, de annyiszor megtagadtam.
Értetek szól legforróbb imám
és értetek is gyújtok egy mécsest
- hogy legalább néhány órát égjen -,
és mindenkiért, ki hozzá járult,
hogyan az ismeret oly nagyra tárult,
míg lehetőségünk kapuja kitágult.

Minden hősnek kijár
egy égő gyertyaszál,
ki népéért, hitéért, eszméért bátran kiállt,
könnyedén adva életét,
azt, ami mindennél többet ér.

Mennyi volt szép nő, szorgos, erős ember,
fekszik most csendben a hidegben.

Egyre több ismerős, volt osztálytárs, kedves, jó barát
ver a másvilágon tanyát.

Mind kevésbé elég
egy - egyre fájóbb - nap az évben,
hogyan szellemeteket méltóképp felidézzem.

V. ALIGJÁRT UTAKON

Akarnok szakajtók

Ti akarnok szakajtók,
vajon mit akartok,
ha falakat vakkantott vakajtót vakartok?
Gödörbe görbült, örült fakardok,
titeket talán a hit tartott vissza,
mintha megfogyott volna a tollban a tinta.
A kapitalista lista tovább is hízna,
de a vesztes már jól paráz,
mégében sem anyáz!
Kihúlt a hitt varázs, nincs rajta durva máz!
Ez ma egy furcsa láz, mi gyengéket aláz(-/...)atosan kérném,
ha merném, a repkényt, az eszmét!
Én sem nézném végét a láncnak.
Vad szelek ráznak,
a lázban szenvedek,
azért még elmegyek vadászni!
Mondja a vadászgyík!
Jöjjön az apád is!
Matt, remény! Lesz majd az élet szép?
Hinned itt tévedés!
Elhalló távadás,
ez egy bús támadás!
Valami baromi ellenszenves
nyekken a falon...
Ha most...
abba nem hagyom a dalom!

Amu-Darja

Azt hadarja
az Amu-darja,
hogya viszket medre alja,
karjaival nem vakarja,
csak habjaival felkavarja.

Már rég

már rég nem jár érte mell
még díjat sem egészen érdemel
ki tudja, új daruként mért emel
a lázas földről föl a megszokott
kopott ruhába öltözött kokott értelem
míg rendőrré avanszált
avantgárd lámpaként
szűkre vált a tértelen végtelen

mért verném a jövőmet csapra
és engedném akár egy múltó pillanatra
hogy egy rém ne én egye a herém
majd felettébb derék vállamra szálljon
és öntelt örömmel
a szegedi csillagba zárjon
talán, a kerekés rátalál egy másik kútra
mint egy aznapos kapatos egykaros emelő bajnok
én újra és újra fittyet hányok a megunt mélabúra
míg végül hűlt testem
nem ügyelve rendre meghatározott kellemre
ráhajítják egy másik tetemre

Rondó

Attól jó a rondója,
hogy nem romlandó
az ondója!

Új hangafű ez mákvilág

nem virág
új hangafű ez mákvilág
a téved ész kizárt
drága az áram
ez enyém sem olcsóbb
a jóból
nem jött ez jókor
hiszen épp újráz
a drótom ma pont úgy ráz
mint pénteken
kérdi a félteke mért eke
ezért mást vesztek-e
persze ha remélek
addig majd megélek
mint a drága jó
megkapott lázadó ház adó-s
nem egy de két "s"
fizess ha nincs hited
innen már szimpla "s"
csak bólints és mondj igent
széttörve végeztes négyzetes falad
mára más már nem marad
ám ez így előkelő
mert ez itt lüktető előtető
majd aláhúzom a kertet a szentet
ha szenvedsz
lesz nedves a vermed
mi eddig is termett
azt kell eltenned
máshova kedves

akkor más szenved
te csak szedjed az epret
ha jó lesz a kedved
hagyd el az almot csak magadat hajtod
bizony az bajt hoz nem veszem zokon
hiszen az egyszeregy tönkre megy
ha megszeled kenyered nyeled s így elnyered hogy egyedül leéld a holnapod felét

Ág(y)rólszakadt

Ág(y)rólszakadt menyecske rám tekintett nevetve,
a vezéresküt letette, jött a fránya legyecske,
nem illett, de megtette, száját húzva lenyelte.

Szonja szomja

mintha csak okoskodna
oly elgondolkozva mondta Szonja
ha nem lenne hajam már özvegyi kontyba fonva
úgy ahogy szoktam ahogy a kis boci szopna
vágyam oly szívesen kitárulkozna
egy merész álmatlan éjjel hiába reméltem
reggel egy sereg filigrán huligán hullik rám
mert szédülten bukik rám
mint egy tiszta alkoholista jegesmedve
egy veder bejegelt szeszre
szédülten folytatja Szonja
komolyan mondom
fél térdről szép a győzelem lelke
ha senki nem jön hozzám ma éjjel
majd saját kezembe helyezem remegő testem és sorsom
amikor égető gondom magam megoldom.

Vajon

míg fapados járaton takaros sztyuvi
bágyadtan kéri a jegyet
én felélve vágyamat
várom hogy valaki hathatós választ ad
bármelyik elálló fülembe súgva az őszinte ígét
vajon valamit segít a száz éve égető bajon ha hagyom
hogy a jó forma kis sortra áhító majom
a gyomot a vajon ma irulva-pirulva
zsemlémmel együtt pirítsa nekem
majd azt mint kacsa a nokedlit nyelem
és élvezve eszem ha távolról látom a búcsúzó eszem

Hagyomány

Újé el jött az új év
semmi nem változott
csak egy hegy rám omlott
nőtt egy új hagyomány
srácomnak adom át
akár a nagy dohányt
vagy egy szép adományt
a vértelen életben
nem lesz az véletlen
majd ő is a lutrin rövidet húzza
majd mindig megbukik újra
akár az apja
tőlem ezt kapja
nem távoli nyaralót
inkább a kanyarót
meglehet szokni
családom zokni
hisz nem tudunk lopni
egy szép napot kívánós magamnak

mint egy nincstelen gazdag
elmével megáldott madzag-
gal kötöm az ebet a lepényhez
vagyis a tehénhez
ha élvezed ne éhezz
estére te vérezd
ősszel az erényed
viszi az enyészet
de ennyi már elég lesz
hisz versemmel leégtem egészen
ezen nem segíthet vegyészet
vagy egy más vezérelv
mi engemet más útra vezérel
míg sanda nyakamba kapom a temérdek egészset

Kiegyezés

penészes ocsú közé hintett ingyenes búcsúcsók
útszélen felejtett nehezen lefejtett talányos talárom
én az igazság ideges harcosa fizetek sarcot a
fejemre vésett végtelen kéknek
a szűk rostán kihullva zsíromban pirulva
kezemben tartom a pirulát
mi tépetten űz vissza
korunk kacéran örvénylő forгатag gáthoz,
később a valóság falánál térdemre esve esdeklek
nesztek ez kellett
nekem az ügyes üveges skótnak
romlott spóráim hiába szórtam

az egy helyben totyogó folyóba
évek óta más már a nóta
hol sikk még a klasszikus
ott a juss már a múltunk
az óraműnek torka jégbe hűtve a kanyarba ülve
ne csak mint Malvin az első randin
Pista te is úgy dűlj be
monoton mormolom parancsom magamnak
néha még gyalázom nekem is lehet a többihez öntve
egy hamis emlékkönyvbe

Tagadás

nem hinném hogy őszre jönne rám
a betyár parttalan tagadás
mikor a coltod fogva rám
közel a rothadás
mint acélon növekvő korhadás
nem célom céltalan kornyadás
van bennem némi gát
mi átszakad ha itt az olvadás
ez oly hatás
mit rögtön kiheverek
ha fejem ide verem
ebbe a veszekedett bajt hozó véletlenbe
bízó egyre csak hízó disznó karámba
ha már nem viszketek
kívánd hogy így legyen
elmegyek Oránba
de ehhez még korán van
tutáliber máliber ha jól esik válni kell
mint részeges májától igazak álmától
hangos az aréna erénye
ott lenni jó tréfa
élveteg nézeted élvezem
apró kis bánatát
és önmagát felejtő megejtő tepertő
mellé a tekergő eper ló
ha jöni kell hát jöni fog a rendes gyilok
ha a vadszamar már lóként nyihog
nyirok(-)csomó
legyet anyává teszek
újé megvan az új rém
én elfutok előle(g)
ez jutott belőlem
de nem vagyok belőve
véget ért tévedés
véredény mérgezés

Sertésdagadó

Nem tagadom
csuda jó a sertésdagadó
ragyogó falatok ha kapok
tőlük mint sertés az ólban úgy dagadok
a hentesnél sorban állok és csodára várok a vártán
bár látom hogy üres a bukszám
te mégis buksz rám így hát délben semmi lesz ebédem
haldokló reményem
súgja hogy elég lesz másnap a kopjafából
rakok majd tüzet vagy inkább szüzet úztam a fűzbe
mily furcsa lenne
ha az ember naponta enne
biztosan megjönne kedve ehhez az élethez
végre szerencse kéne
elvégre elfogy az étel gyönyörű emléke
talán leesik mindenki álla
ki pontosan látja ahogy én falok a falon
mint hernyók az eperfa lombot
ám nem tudom mindez mitől lesz igaz
és mi ad majd vigaszt
ha hazug álmaim drága liszt rám kacsint
azokat főzve hullhat a könnyebb
nincs körte közte közben
romokban hever télen az eper
ez lehetne kórkép de mért én jegyzem le mindezt

Proszektúra

mekk vagy a kecs vagy a macs rúgja meg
bár észt vesztett dúvadként dülhatok
tán meg is fülhatok
mégsem szomjazom bosszúra
bár hiába kiáltom ég felé újra meg újra
édesem tényleg komor dolog a végső túra,
hiszen igen rideg hideg hely az a fura proszektúra

Bulvárlap

száz ügyes bulvárlap
hurrázva fújja hogy új lányt kap estére
ki ezt kéri vesztére eszmélve
nagy kanok nincs ma tok
hatot egy csapásra aláztam
gatyában anyázva gyaláztam
magam vagyok a padon ülök
egyedül közösülök egy eszmével
haldokló reménnyel
hiszem ha látom a sikert

már nem tudom
mi is kell nekem
csak nézek a lukon keresztül
veszettül unom a banánt
pucolva eszem
szent tehén legel a gyepen
fejen állok ha látom
jobb az átkos az Ákos
addig lett becézve
míg elhitte megérte hagyni az életét
micsoda tévedés
még egy méhlepényt
nevelsz fel belőle
valami megnőne
ha nem lenne lelőve idő előtt főtt szét az élet
de jobb volt az nyersen te vesztés

Irén

Irén te vén
rém szép szirén
mért ülsz idén folyton bidén

Újszász

kis apám mi a vád ki kapál nem arat tiarát
nem tom mi a rák egyen
a bezupált hamis zsugás a druszám
végleg kékre vált érdemérme sem jár érte
mint minden ősom ezen a börtön földön töltöm tollam
meg kell hogy szokjam növekvő szomjam
hordtam míg bele nem roskadt a hátam nem tollas
hiába mondtad szorozzuk nyolccal
legyen a Dunán a dumám a dunnámba dugnám ha tudnám ma
de Újszász már rég nem a miénk
kis anyám mi a nyák ki kaszál az nem lopott Viagrát
miképp a rőzse ég ha száraz az avar
úgy zavar ha látom a megszokott
nyomor nyomul míg bús mogul megül a padban
bármit hagyna a bamba barma
meg van ma alázva
ha trágya kerül a mezőre az zölddel
de zöld erdőben jártam a lánggal a lánnyal
a magunk alá gyűrt vággyal nem merünk kezdeni
ha ránk lépnek nyekk
belőlünk ennyi lesz
esetleg litván kislány hever a hitvány díván
ez egy nagy örület az élet így rulett

Az csak hanta

Az csak hanta hogy hagyta hogy a gyanta gyógyírt adjon a bajra
bár ő nem rózsaboltos ám az a rozsdafoltos
vasmacska kacska mancsa még nincs is rajta
nagy baj ha a bágyadt tag állva hagy
vagy maradok vagy megyek
de nem eszem veletek tovább a sovány tokát
a vágy lejár az ész meg árt
ha nem fogod vissza a szád
pont úgy járatod mint a MÁV a sok még be nem záratott járatot
ravasz szavad árad a szélben
melletted éppen szépen zenélnek
de mégsem veszed azt észre lassan vége a télnek
ők félnek ezért naponta a lábadra lépnek
mintha a kanmacska nagy farka lengene délben a széfben
ha újra fújna a fényes szél vagy szelek nekem mindegy lehet e hat hét
körülöttem szeméthegek nőnek az égig a kékig
azt hiszem én is elmúlt a szép is
a fiú mára már vén lett megette száz év a kenyeré javát
de nem hallod mégsem nyekergő szavát
így nem is érted az új idők dalát

VI. NEHÉZ AZ ÚTVERÉS

Gyí, kis lovam!

gyí kis lovam
hiszen a gyík is rohan
nem csak úgy poroszkál ahogy egy porosz lány
közben a szakállas oszmán rosszlány
sasszárnyat nyírogat
az állat tokmány iroda
folyton riogat nekem írogat
koravén gavallér hol a vért amely véd
ha eljövünk utolsó vasadért megszűnt a vasedény
vele a szép endékás akármi
Azzal a könnyen levehető ajtóval?

Csupa csúszás, csúsztatás

Haver, ha ver a tél, csúszik a jég,
miképp a tavalyi fizetésemelés.
Oly jó volt, ha lecsúszott olykor pár korsó,
mert zsíros az ebéd!
Kókadó elmém, csalóka emlék!
Mi az hogy ebéd?
Manapság úgy vagyunk,
meggárgyult nyúltagyunk,
hazug szavakkal csúsztatunk!
Kész rontás a feltálat megoldás!
Kötés és oldás, még én is csúsztatok,
míg felettem a nagyok, a gazdagok, de gazok!
És mégis... Nekem te bátran mondhatod:
„Ellopva már a hajdani esély, hogy valahogy megélj!”
Még csak nem is cseng hamisan hangom,
amíg laza válaszom adom:
„Ne mondd! Hiszen ez Afrika,
hol csak az antilop!”
A becsület kókadott talaján zsibbadtan járva,
hiába vár az árva a piszkos elcsúszásra,
pedig nélküle kék füge, étke az ég füle.
Gázoló gondolat, mostoha mozdonyunk hogy tolat!
Az élet túl drága, olvadó jégpálya, kétszínű, sárga apróban játszva,
elcsúszni kész zárka!
Mégis, konok mód biztatom magam:
„Mindennek ára van, amíg te árva vagy,
a legjobb, ha gyáva vagy amíg...
Amíg az egekig nem emeled téted!!”

Fél térdig kopott

aki fél nem kefél
fél térdemre rákopott vakdolmányt
vad lángon szembesült koholmányt
ez ám egy pocsolás komoly vád
te ezt rám locsolnád kivénhedt boszorkány lehetnél
ha holnap megvetnél
miként lány ágyadat
estére vendéged vesztére vajon mit tehetnél
szétázott téstára rámetélsz
elvesztett munkámat messzire vihetnéd
hogya nem blicceltél
míg ruhádat sliccelték leventék
megették házadat váradat elvették
leszeget fejjeddel reszketeg kedvedet kerested meglelted
ó zsana micsoda hozsanna ujjonghatsz lesz ma új uzsonna
De ezzel csak elkésző nyugtodat nyújtod ma!

Vágy

Ágyamból rám ragadt vágyamtól oly merész lettem
hoggy nyomban levéstem legszebb legyöngyölt tervem
még jóni foggy még jóni kell
egy ujjam vagy egy újabb van benne
ne reszkess most szentem
hisz a legszebb egekbe emelhet testem
de mersz-e egy vödörrel örömet adni te tőgyes
ha nem a nagy lakni jampi kéri ezt tőled ne könnyezz
egy átok nagy rakást látok a dombon szédülve ülve
rossz nyüvek düledt szemmel mellettük hegedülnek
Miért is bűn ez, vagy mégsem?

Királyi posta

jó volna ha a rossz azért ülne
mert bűne térképként kiterülne
bár a királyi posta rákap a rosszra
a gondot nem a káposztatorzsa hozza
míg a tehén egyén egyre csak henyél
hiába ordítom világba
ne egyél jeget ha ezt teszik veled
míg lehet én nyelem a könnyed
ám nem megy az könnyen
miközben harcosok nyögnek a yardon
egyre azt mondom
az álnok rákod vagyok vagy leszek
ha hagyod az egészet veszni úgy fogsz elesni
hoggy békésen térdelsz és nemigen kérdegy
ki az az álnok ki rád fog egy kardot

tudom a barmot levágják az árvák álarcát lerántják
a legtöbb kisboltot bezárják
Jó sorsunk elúzve, karvalykéz nyúlt be a zsebünkbe!

Áthallás

kék tóként mélyülő válság láttán azt mondja
a melós ronda spongyaként kiszikkadt torka

*rossz lábra bőrrák ma hulló vigaszt ad
olvadt hal áradata kelt fel velünk
vesztünkre eszméltek ádáz hatalmak
mennyből az emberi dér lámpása jég*

*álltuk keményen áztunk merészen
reptűnkben zűr pirosan izzott acél*

míg mára elvetélt megélhetés fröccsent ki vért te jó ég
ennyi év múltán itt tartunk még
becsapott angyalok maholnap meghalok
ám addig a választ én meglelem
Van olyan elvetélt, ki erre tette fel életét?

Fél Jankó

izgó-mozgó csíkos dongó
fájón kongó megfejt hordón
nem fél Jankó hiszen egy cseppnyi tör
illetve meggylikőr
lapul meg új hegyén pár új hegy felmered
újra azt súgva juss fel csúcsra
ha ezt te nem mered
délután négyre elmegyek veled a jégre
hiába sértesz nem érted lépek a fékre
míg bánatos fecskédnek megfejem frakkját
fájhat a lábad ha harcsa esetleg rája ejtem a vádat egy párat
hallgasd csak Jankó frankón melletted ordít a lódító fordító
vigyázz magadra lányom kihül az álmod
mi tegnap még lángolt kolbászt ettem veszttemre mi szól
de inkább szolmizálj
dó mi fá-vá érett a vessző
én eddig is mertem
így jól teli mertem a legszebb vedret tettem a szegre
holnap a lelkemnek jobbik fele majd jobbít
lesz akkor nyolc bit és győz majd a vakhit
ordít a baksis
Te engem hagyj itt!

Kantáta

Amíg a kantáta szöveget skandálta azt látta
nagy lánya estére térdére esve a kant várja
ám a rusnya Gyurka akkor is tudta a pulya kapuja csúcsra jár
ha az erőmű rúdja rácsap a lúdra
mennyekbe emel fel és megejt a magányos selejttel
de vele én elmegyek
bár mindkettőnk itt marad ha jó egy nős vadkan
lesz ám egy nagy valag haddelhadd
hisz őtőle láthatnám szebbnek a holnapot
mellesleg írjon egy honlapot
hogyan megtudja hol vagyok maholnap olvadok
miközben bünt lestek délben a fűn esztek
én pedig füllentem csak máshol füveztek
ám holnap ti tesztek pontot a ragyás olvadás pontyira

mennyekbe emel fel és megejt a magányos selejttel
de vele én elmegyek
bár mindkettőnk itt marad ha jó egy nős vadkan
lesz ám egy nagy valag haddelhadd
hisz őtőle láthatnám szebbnek a holnapot
mellesleg írjon egy honlapot
hogyan megtudja hol vagyok maholnap olvadok
miközben bünt lestek délben a fűn esztek
én pedig füllentem csak máshol füveztek
ám holnap ti tesztek pontot a ragyás olvadás pontyira

Táborszernagy

Tegnap este valami hihető válaszfélét keresve
munkát adtam megpilledt agyamnak
és elméláztam a szétfolyó énemben
lopakodó tengeralattjáróként megjelent kérdésen
vajon milyen szerepe nagy egy táborszernagynak
talán az ékszere
a hamisan kacintó kék szeme
netán aranyeres végbele
de hajnalig egy árva ártatlan választ sem találtam
az ok persze meglehet ez lehet
Drága, szép hazámnak már rég nincs tengere!

Szép lett

Úgy igaz meghalt a kurbli vas
hiába hajt ma a turbina
ami nem kék virág haldokló újvilág
eltűnt a gaz igaz ez mégsem ad vigaszt
mélyülő posványban járva a dőre is látja

úgy nő a kára akár a lepcsések szája
mik elnyelik csekélyke pénzét
véreim korgó gyomorral húzzuk fel
nekik a házat vagy százat
hogyan elférjen bennük a jussunk
mit halott reményért csaltak ki tőlünk
ígérve szebb lesz nekünk a holnapunk
szól a bumm mert valóban szép lett
nekik az éden
micsoda érdem
érme is járhatna érte
mikor a bajban ők adnak
bőszén a fejünkre szarvakat raknak
De meddig leszünk mi bajban?

Dalárda

az van a nagy sárga dalárda falára írva hogy
kint a rossz mindig jó minta volt
magamat biztatom
lányomban bízhatom
de elveszik írmagom amíg én így hagyom
szökni a kedvemet
jöhet egy rendelet elveszett lelkeimet
kosárba fonják még azt sem mondják
nos hát nem kapsz több nospát
ám van itt vadregény kiháló szenvedély
talaján kihajtó szenvedés
elég csalóka hit remény
lejár a bérletem amiatt szenvedek
hogyan naponta cselt vetek nektek
Nemigen hiszem, hogy örökké ez kéne tennem!

Betlehem

Hahó, hahó, mint halandó fajankó
megtörten haladok gyalog,
a frissen vöröslő hóba
bűntelen térdeplek nyomot.
Kutatnék szüntelen szégyenlős titkokat;
elveszett kis vonat kiért is tolat,
mit, miért véd szenvedőn
sötétre horgolt szemfedő?
Igen szilárdan hiszem,
a megismerés sármos útjának elején járok,
de lököm a vigéc igét;
születés, elmúlás: folyékony körforgás!
Mikor rám szól a szokásos átok...
Vagy nem is az,
csupán a karácsonyi hangulat,

mely agyamban így mulat;
Téged is vár, kispofám,
az utolsó stáció!
Kiemelt nemzedék tagjaként,
századszor add most idő előtt tovább
a nyakadban függő,
újulni kész betlehemet,
a parányinak látszó jászolt,
benne az ember fiát,
hogy ezentúl utódod harsogjon vivát
a keményre érett, fanyar édes,
isteni dicsőségre!

Haj gatunk avagy Háborult béke

elnyom ott népszava
háborg ó éjszaka
nyomaszt az égzaja
lelkem a tan ú nagyúr a gyanú
békét len faj vagyunk
eltéved halk jajunk
haj **hog**y **hall**gatunk
a szegény egy én nagy ég
örül ha más út a hullahopp
és másra potty a bomb a robban ó
a hulla só bíz gyorsan nő
mint elhagyott vadrózsa bőr
ember remegj hisz hall 6-od a híreket
hogy ölik azt akit lehet
világunk összemegy
bár lesz azért őszre meggy
már meg nem véd a messze még
ha tényleg ég az ég a kék

Farsang

Sebesen száguldó korunktól kábulttá gárgyultál agyam?
Hiába reméled közeli vesztét a télnek,
az egykor örömtől dúskáló múlt, már csak bús emlékként élhet!
Megfagyott harang, illanó harag,
mi nem áll, az halad vagy szalad!
Száz egyéb nyakamba zuhanni folyton kész
rossz között zötyög tova egy megszállott gondolat:
Habár, igen hamar mosolygós tavaszt fakasz(-)tanak
a közelgő farsangi mulatság hajnali örömben tobzódó hangjai,
és az árkokban itt-ott még megbúvó hó alól
a halódó színek ragyogni készen
ismét a napfénybe néznek,
hirdetve fennen mennyit is érnek, és mégis...
Az ám, rongyos gatyám!

Elszántan gyérülő hófehér hajamra, szavamra,
mi sem hozhatna olvadást,
a mely, a fene megette, feltárná nevetve,
valaha vállamat verdesve, mily sörény hullámozott helyette!

Hitel

Enni kell, vagy nem?! Még az is meglehet,
ám a lakásból maholnap mindenképp menni kell!
Hiszen jól megkelt
a "szebb jövő"-be vetett hittel felvett,
szinte ingyen kínált frankos hitel,
ami oly frankón megdagadt,
hogy nem maradt,
másra kellő zsozsónak hely
adósságtól duzzadó zsebemben.
Ó, én anyátlan, apátlan árva!
Nyugodtan hívhattok galádnak,
én most is ételt adnék a családnak!
De nem lehet, már nem lehet!
Bárhogyan reszketek,
mégsem leszek én becsstelen,
amíg marad egy csepp esély,
hogy a vesztes itt valahogy megél.
Vajon elmondhatom amit biztosan tudok,
előbb-utóbb eljutok oda, hol a
kemény elkeseredés,
legyőz majd józan ész,
mit a szél hord el messzire?
Ugyan kinek is fáj majd,
ha vert sereggént tétova
léptekkel tántorgok máshova?
Ne hagyd, hogy így legyen, Uram!"

Kacat

derék tehén már nem élhet a saját helyén
elég messzire szalad oda hol a
kétheti bérleti szavam el sosem érheti
csak nagy halom avas kacatszavam maradt
a kitűrt szegény szemét hegy helyén
mi vetkezve méreget
mérgesen éled fel szégyenem
ez pont olyan jó csapda
mint megemelt hósapka
a vakond lyuk felett
pompázva magasló legyen lehet
nem ismerem én jól a trendit
hisz végül is
nyakló nélkül itt
nem így nyakaltam brendy-t